

OLAT NIEUWS

CLUBBLAD VAN WSV OLAT • JAARGANG 33 • NUMMER 12 • DECEMBER 2007

Terugblikken op de Jubileumtocht

Maarten van Rossumpad (1)

Bedevaart in Frankrijk (1)

Julianatocht: Theo's favoriet

De winterserietocht in Spoordonk trok ruim 1100 wandelaars die genoten van het mooie parkoers en het heldere weer

Olandse Lange Afstand Tippelaars

Opgericht 23 november 1967

Lid van de KNBLO-Wandelsportorganisatie Nederland

Aangesloten bij: KNAU en NFV (IVV)

OLAT COMMISSIES

Lange afstand- Prestatie- en Snelwandelen, LPS

Paul Canters (bestuursafgevaardigde), Henk Plasman
Theo Tromp, Piet van der Ree (secretaris)
Boetje Huliselan
Hans de Vries (wedstrijdsecretaris)
Stationsweg 136, 5611 BZ Eindhoven
06 20133971, havries@capgemini.com

Clubreizen

Toon van Wordragen
Juliana van Stolbergstraat 10, 6006 ZM Weert
0495 537775, toon.van.wordragen@hetnet.nl
gironummer. 70.68.01, t.n.v. OLAT-clubreizen, Weert
Simon Willems, Jan Hendrix, Theo Bouwmans

Kempische Wandeldagen

Mia Dielesen
Diephuisstraat 24, 5652 PA Eindhoven
040 2552742, kwdagen@dielesen.demon.nl
Joop Wesseling, (voorzitter), Hein Lenders,
Jos van den Berselaar, Ad Verbakel,
Toon van Wordragen, vacature

Wandelen op Dinsdag

Truus van Vesseem, 040 2110413
Kees van Iersel

OLAT-Wandelwegen

Marinus van Roosmalen (b.a.),
Theo Tromp (Airbornepad)
Info: 0495 450325
Truus van Vesseem, Wendy vd Heyde (H. Hendrikpad)
Job van de Berg (Graaf van Hornepad)
Ad Verbakel (Peellandpad)

OLAT-Nieuws

Redactieadres:

Scheidingstraat 50, 5615 KN Eindhoven
olatnieuws@tomaatnet.nl
040 2550342

Redactie:

Mirjam Kies, Peter van de Ven, Maria Stortelder,
Wil Jacobs, Rinda Scheltens (tekst); Noud Wijn, Jo
Lepoutre (fotografie); Angélique van Deursen (web-
editie); Joop Wesseling (bestuursafgevaardigde)

Vormgeving & coördinatie:

Mirjam Kies

Verzending OLAT-Nieuws

Mariet & Mart Douven, Tjeu van de Kerkhof

Druk

Ton Niëns, Weert

Inleveren kopij: t/m 3e zondag van de maand

Scheidingstraat 50, 5615 KN Eindhoven
olatnieuws@tomaatnet.nl

*De redactie verwelkomt alle bijdragen in woord en
beeld. Indien nodig kunnen stukken worden ingekort.
Zie ook www.olat.nl*

INHOUD OLAT NIEUWS 12

Van de bestuurstafel <i>Kees van Vesseem</i>	2
Voorwoord <i>Marinus van Roosmalen</i>	3
Wandelen op Dinsdag; Rooise wandelingen; Trainingsweekend; Winterserie	4-5
Onze jarigen; ledenadministratie	6
Overleden: Franca Smits, Piet de Ruijter en Jack van Dongen	7
Clubkampioenschap, stand & programma <i>Ad van Asten</i>	8
LPS-nieuws en wedstrijdverslagen <i>Hans de Vries</i>	9-10
120 km – een impressie in strofen <i>Coert Peeters</i>	10
Snelwandelen in en om Amsterdam <i>Paul Koks</i>	11
Het onderste uit de kan <i>Connie en Huub Raijmakers</i>	12-13
Verslag van de 40 km jubileumwandeling <i>Theo en Hennie Peeters</i>	14
Prikbord: 'Wie wil mij pimpen?' <i>Joop Reichenfeld</i>	14
Afscheid van de OLAT-redactie <i>Peter van de Ven</i>	15
Introductie nieuwe redactieploeg <i>Mirjam Kies</i>	15
Het Maarten van Rossumpad in etappes <i>Joop Reichenfeld</i>	18-21
Hallo Wandelaars! <i>Kees en Inge Mol-van Egmond</i>	21
Lotgevallen in de buurt van de Lot <i>Peter van de Ven</i>	22-24
De Julianatocht heeft mijn hart gestolen <i>Theo Tromp</i>	25-26
Vooruitblik op de Grenzeloze Tocht <i>Mirjam Kies</i>	26
Wandelen in de Haspengouw <i>Ad van Asten</i>	27-29
Puzzelprijsvraag: Philippine wandelen <i>Kees van Vesseem</i>	29

Het bestuur van OLAT en de redactie van het OLAT Nieuws aanvaarden geen enkele verantwoordelijkheid voor de inhoud van de gepubliceerde advertenties in het clubblad van wandelsportvereniging OLAT.

VAN DE BESTUURSTAFEL

Goede doelen. De wereld kent veel leed, maar gelukkig ook veel goede doelen. Soms wordt er door iemand gevraagd of OLAT hieraan wil meewerken. Dat schept voor het bestuur 2 soorten ongemak. In de eerste plaats willen we wandelen en liefdadigheid zoveel mogelijk scheiden; dat is duidelijk voor alle vrijwilligers die bij OLAT in touw zijn. En in de tweede plaats kunnen we de één niet weigeren wat we de ander toestaan. Daarom heeft het bestuur een tijdje geleden besloten om aanvragen voor medewerking aan goede doelen niet te honoreren.

Wel kan er natuurlijk een verslag van zo'n wandeling in het OLAT Nieuws geplaatst worden, of kan iemand folders neerleggen bij de startplaats van een OLAT-tocht.

Inlopen Grenzeloze Tocht. Op vrijdag 28 december houden we weer de Grenzeloze Tocht. Voor degenen die dat willen is er evenals vorig jaar gelegenheid om deze in te lopen op zaterdag 15 december. Alle leden zijn van harte welkom.

Start om 9.00 uur bij taverne de Lossing, Lossingweg 21, B-3920 Lommel (België).

Jubileumtocht KNBLO-NL. Onze winterserietocht van maart 2008 is tevens de provinciale jubileumtocht van de KNBLO. Hierdoor verwachten we extra veel deelnemers. Om alles in goede banen te leiden hebben we een aantal parkeerwachters nodig. Wie wil ons een paar uurtjes helpen? Graag even een berichtje naar de secretaris.

Uit de nieuwsbrief van de KNBLO-NL. Ben je op zoek naar een wandelmaatje of heb je belangstelling voor speciale Nordic Walking routes? Kijk dan eens op deze websites: beweegmaatje.nl. of nordicwalkingnet.nl

-Kees van Vesseem-

ERELEDEN

Piet Knoester, Jos Koolent†, Hein Lenders, Marinus van Roosmalen, Theo Tromp en Jan van de Ven

DRAGERS VAN DE CORNELIS VAN MONTFORT TROFEE

Piet Knoester, Marinus van Roosmalen, Theo Tromp en Jan van de Ven

LEDEN VAN VERDIENSTE

Mariet Ahlers, Ad van Asten, Tonny en Bert de Boer, Jan Cortenbach, Mia Dielesen, Henk Plasman, Antoon Stoop, Ben van der Velden, Ad Verbakel en Toon van Wordragen

Voorwoord

Terugblikkend op onze bijzondere Jubileumtocht mogen we wel zeggen dat deze zeer geslaagd was. Ruim 1100 wandelaars hebben op zaterdag en zondag 20/21 oktober dit evenement bezocht, en de deelnemers waren vol lof over de organisatie, de routes, de verzorging en de ontvangst. Als bestuur zijn wij zeer tevreden over dit mooie resultaat, dat we ook vooral te danken hebben aan de vele medewerkers die zich hebben ingezet om onze Jubileumtocht te doen slagen. Sommige medewerkers hadden de laatste week voor het evenement zelfs bijna geen bed gezien! Nogmaals dank aan allen die zich hiervoor hebben ingezet.

Als jullie dit lezen heeft onze tweede winterserie in Oirschot al plaats gevonden. En ook de feestavond waarvoor zich een kleine 300 leden hadden aangemeld is voorbij; deze werd gehouden op zaterdag 24 november in Nijnsel. Over al deze activiteiten later meer in het OLAT Nieuws van januari.

Velen van ons zijn al volop bezig met de voorbereidingen voor de komende feestdagen, de huiselijke warmte van de Kerstdagen en de aanstaande jaarwisseling. En daarbij hoort de gezellige sfeer van kaarslicht, lekker eten en drinken, en wat belangrijk is: het samenzijn met familie en vrienden en elkaar alle goeds toewensen voor het komende jaar. Maar als je even genoeg hebt van huis en haard, is er een mooie gelegenheid om op vrijdag 28 december onze jaarlijkse Grenzeloze Tocht te bezoeken, die we dit jaar alweer voor de 16e keer organiseren in samenwerking met wandelvereniging Milieu 2000 uit het Belgische Lommel en die telkens zo'n tweeduizend wandelaars trekt. Onderweg kun je op verschillende plaatsen een hapje en een drankje gebruiken in gezellige en verwarmde ruimtes.

Op het einde van het jaar, met al die feestdagen in het vooruitzicht, wil ik iedereen een hele mooie en gezellige Kerstdagen toewensen. En een prettige jaarwisseling, maar vooral een heel gezond 2008. Zeker wil ik onze zieke leden niet vergeten en ze van harte beterschap wensen. Ik mag hopen dat ze, omgeven door hun familie, mogen genieten van de komende feestdagen.

Ik eindig met mijn bekende leus:

ALLEN AAN DE WANDEL!

Tot ziens op de komende wandeltocht in België/Nederland

-Marinus van Roosmalen-
voorzitter

Voorzitter

Marinus van Roosmalen
Hoge Vonderstraat 7, 5492 CH St.-Oedenrode
Tel/Fax 0413 475467, mvroosmalen@tridodsl.nl

Vice-voorzitter

Theo Tromp
Daelenbroek 32, 6002 VN Weert
0495 450325, m.h.tromp@hccnet.nl
Internet web-postmaster www.wandel-olat.org

Secretaris

Kees van Vessem
Diepmeerven 112, 5646 HC Eindhoven
040 2110413, keesvanvessem@tiscali.nl

Penningmeester

Jos van den Bersselaar
Postbus 6155, 5600 HD Eindhoven
040 2524404, j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl
Banknummer OLAT 13.82.11.736
Gironummer OLAT 17.75.156
t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

Bestuursleden

Toon van Wordragen

J. v. Stolbergstraat 10, 6006 ZM Weert
0495 537775, toon.van.wordragen@hetnet.nl

Ad Verbakel

Pastoor Bogaertsstraat 12, 5469 EZ Keldonk
0413 212161, adverbakel@home.nl

Paul Canters

Verdilaan 3, 5707 RG Helmond
06 16885375/0492 550154, paulcanters@hetnet.nl

Joop Wesseling

De Turfkamp 6, 5258 EN Berlicum
073 5033322, joopwesseling@hetnet.nl

Notuliste Bestuursvergadering

Mariet Ahlers

Ledenadministratie

Jet van den Bersselaar-Dreesen
Postbus 6155, 5600 HD Eindhoven
040 252 4404, j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl

Startbureau

Jos van den Bersselaar, 040 2524404

Boetiek

Hetty van Wijk-Verberne / Janet van Gennip
040 2812060 / 040 2415802

Parkoersen

Ad Verbakel, 0413 212161

OLAT-verzorging

Algemeen Willem Schoonhen, 06 48783069
Overnachting Vierdaagse Hein Lenders, 06 12074473
giro 2608214

WANDELEN OP DINSDAG

Alweer ruim acht jaar geleden is het initiatief genomen om door de week wandelingen te organiseren, met als doel het plezier in het wandelen te stimuleren. Aanmelden of afmelden hoeft niet, je doet mee als je zin/tijd hebt.

Dat dit aanbod in een behoefte voorziet bewijst de enthousiaste deelname. Om de 14 dagen vertrekt er op dinsdag om 10.00 uur 's morgens een groep van gemiddeld 40 wandelaars om met elkaar zo'n 20 km of méér te wandelen in een lekker tempo.

Het café van vertrek is om ± 09.30 uur open en heeft de koffie/thee klaar. Rond 15.30 uur zijn we weer terug bij het vertrekpunt. Hoewel er rond lunchtijd meestal een rust in een café is, eten we de meegebrachte boterhammen in de natuur op.

Wie zin heeft om mee te doen hoeft alleen maar op tijd bij het vertrekpunt te zijn, natuurlijk met eten en drinken voor onderweg. Behalve de gebruikte consumpties zijn er géén kosten aan de wandeling verbonden. Wel is het gebruikelijk dat iedereen na twee maal meegewandeld te hebben lid wordt van OLAT.

Een aantal vaste deelnemers levert een structurele bijdrage aan het programma. Hierdoor wordt het leuk en afwisselend en kunnen we van de Brabantse en Limburgse natuur in al zijn variaties genieten.

Vanzelfsprekend loopt iedereen voor eigen risico mee, en in tegenstelling tot andere OLAT-wandelingen mogen bij deze wandeling de honden niet mee. Graag vragen wij uw begrip voor deze keuze. Wij wensen u veel wandelplezier en wie weet tot ziens.

Informatie:

Truus van Vessem 040 2110413 truusvanvessem@tiscali.nl
Kees van Iersel 0411 621706 kees.van.iersel@home.nl

AGENDA

Datum	Route	Startpunt
18 dec	Langs de Goorsche Bosschen	Partycentrum v. Haandel 0413-211579 Hertog Janplein 20, 5469 BJ Erp
2 jan	Nieuwjaarstocht (woensdag!)	Motel van der Valk 040-2116033 Aalsterweg 322, 5644 RL Eindhoven
15 jan	Door Utrecht in Brabant	Café Dorpszicht 013-5091209 Dorpsplein 2, 5094 GJ Lage Mierde

ROOISE WANDELINGEN

OLAT seniorenwandelgroep Sint-Oedenrode

Elke dinsdag starten wij om 10.00 uur voor een fikse wandeling op een bepaald punt in Sint-Oedenrode.

Er zijn twee afstanden mogelijk: ±7 km en 10 km. Iedereen kan in zijn eigen tempo wandelen.

Er zijn 5 startpunten:

Den Toel	Pastoor Smitsstraat 4, Olland
Den Beckart	Oude Lieshoutseweg 7, Nijnsel
't Riethof	Pastoor Teurlingsstraat 30, Boskant
Oud Rooy	Markt 13, Sint-Oedenrode
Vresselse Hut	Vresselseweg 33, Nijnsel

AGENDA

Datum	Startpunt
11 dec	Den Beckart
18 dec	't Riethof
25 dec	geen wandeling!
01 jan 2008	geen wandeling!
08 jan	Den Beckart
15 jan	't Riethof
22 jan	Oud Rooy
29 jan	Vresselse Hut

Deelname voor OLAT-leden is gratis, dit op vertoon van hun OLAT-clubpas. Niet-leden kunnen de eerste keer gratis kennismaken en betalen daarna 1 euro. Dit kan contant of via een stripkaart.

Vanzelfsprekend wandelt iedereen voor eigen risico mee.

Informatie:

Marinus van Roosmalen 0413 - 475467 of
Betsie van Mil 0413 - 475454

GRENZELOZE TOCHT

OLAT en haar Belgische zustervereniging Milieu 2000 uit Lommel organiseren dit jaar voor de 16^e keer samen de Grenzeloze Tocht. Zowel vanuit Nederland (Luyksgestel) als vanuit België (Lommel/Heide-Heuvel) kan gestart worden.

Tussen de twee startlocaties rijdt elk half uur ook een pendelbus. Een enkele reis kost € 1,00; muntjes zijn te koop bij inschrijving. De eerste bus vertrekt om 08:30 uur uit Lommel en om 09:00 uur uit Luyksgestel. De laatste rit is naar Lommel, om 17:00 uur.

De afstand tussen de twee startlocaties bedraagt 12 of 15 km. Op beide trajecten is onderweg een verzorgingspost ingericht. Consumpties zijn voor eigen rekening.

- Datum:** vrijdag 28 december
- Afstanden:** 12-15-24-27-30 km
- Startbureau open:** vanaf 08:00 uur (alle afstanden)
- Starttijden:** tot 11:00 uur (27 en 30 km)
tot 12:00 uur (24 km)
tot 14:00 uur (12 en 15 km)
- Kosten:** € 0,90 (incl. stempel en sticker)
- Startlocatie:** **in Nederland:**
Cambiance De Zwarte Bergen
Zwarte Bergendreef 1
5575 PX Luyksgestel
in België:
Parochiezaal Heide-Heuvel
Heide z/n
3920 Lommel/Heide-heuvel

Er is een speciale pendeldienst naar De Zwarte Bergen voor wie met openbaar vervoer naar Luyksgestel komt (buslijn 172 BBA). Deze vertrekt vanaf de halte Sengelsbroeksestraat. Automobilisten volgen ter plaatse de aanwijzingen van de parkeerwachters.

Informatie: OLAT: 0413 - 475467 of 0495 - 450325
Milieu 2000: 0032 - 11541584 (vanuit Nederland)

OLAT WINTERSERIE

- Startbureau:** Geopend vanaf 07.15 uur voor koffie.
Inschrijving vanaf 07.30 uur.
- Afstand/starttijd**
40-30 km	08.00-09.30 uur
20-15-10 km	09.00-12.30 uur
- Sluiting**
10-15-20-30-40 km	17.00 uur
60 km (alleen 16 mrt)	19.00 uur
- Kosten:**
10 km	€ 2,50
15 km	€ 3,00
20 km	€ 3,50
30 en 40 km	€ 4,00

Inschrijfgeld is inclusief verzorging onderweg (koffie, thee, soep, brood, etc). Korting: OLAT-leden € 2,00 en wandelbondsleden € 0,50, alleen op vertoon lidmaatschapskaart. Voor de winterserietocht in maart gelden aparte eenheidstarieven omdat dit tevens de KNBLO-jubileumtocht is.

Nordic Walking 10-15-20 km start om 11.00 uur
30-40 km start om 09.30 uur

Informatie: Marinus van Roosmalen
Hoge Vonderstraat 7
5492 CH St.-Oedenrode
Tel/Fax +31(0)413 475467
of +31(0)495 450325
winter@olat.nl, www.olat.nl

AGENDA

Datum	Startpunt
20 jan 2008	Heeswijk-Dinther café-restaurant Aquarest 5473 VX Merstraat 30b
17 feb 2008	Leende café Du Commerce 5595 AA Langstraat 8
16 maart 2008	Nijnsel/Sint-Oedenrode de Vresselse Hut 5491 PA Vresselseweg 33 Ook 60 km: start 07.00-07.30 uur

ONZE JARIGEN

De volgende personen willen wij feliciteren met hun verjaardag. Wij hopen dat zij deze dag in goede gezondheid kunnen vieren.

DECEMBER

16 Ton de Jong	Boxtel
17 Deborah Tromp	Weert
18 Jeannie van Rooy	Mariahout
18 dhr. C. Verschuiften	Sint-Oedenrode
19 Joop Sloos	Aarle-Rixtel
19 Bert van Woensel	de Beerzen
19 Annie Stoop	Nuenen
19 Regina Bakker	Eindhoven
19 Ans Verbeek	Mierlo
20 Robin de Jong	Eindhoven
20 Rini Welten	Asten
20 Annemie Giesen - Muijs	Helmond
21 Tine Verberne	Helmond
22 Kees Mol	Breda
22 Daan Hollenbrock	Gilze
23 Hein Lenders	Geldrop
24 Janny de Boer	Amsterdam
25 Lida van Horrik	Heeze
25 Janny den Braber	Leerdam
26 Henriët van Dijk - van de Ven	Deurne
26 José van Zon - van Doormaal	Lage Mierde
27 Wil Rovers - Heijms	Sint-Oedenrode

27 Harrie Rijkers
27 Marianne van Oorschot
29 Marijke Raaijmakers
29 Jan Houben
29 Elly Borst - Brunsmann
29 Henk Klinkhamer
29 Jaap Grootjans
30 Rolf Craanen
30 Marian van de Heyden
30 Fred Fisser
30 Mia Dielesen

JANUARI

1 Antoon der Kinderen
1 Henk Wassenberg
1 José van den Brand
2 Jan Meulendijks
2 Fried van Bokhoven
2 Jacco Wolff
2 Tineke van den Bosch
3 Rieky Jacobs
3 Willem Steenbakkers
3 Mathias Coenen
4 Rien van Liempt
4 Wim Brooijmans
4 Frits van Duijnhoven
4 Frans Ermen

Gemonde	4 Margriet Fischer	Weert
Schijndel	4 Wim Baken	Valkenswaard
Heeze	4 Rik Weverbergh	Diepenbeek (B)
Nuenen	5 Jeu Strucks	Andelst
Drunen	6 Hettie Verberne	Nuenen
Helmond	6 Nelleke Konings	Sint-Oedenrode
Eindhoven	7 Rita Denkers	Breugel
Amersfoort	7 Pauline van Hoeven	Best
Nijnsel	8 Henk Vissers	Mill
Boxtel	8 Marinus van Roosmalen	Sint-Oedenrode
Eindhoven	8 Jan Hogeloon	Breda
	9 Rob Keetlaer	Best
	9 Rita Dijkhuizen	Best
	9 Antoinet Gooren	Hilvarenbeek
Nuenen	11 Gerrit van Baal	Eindhoven
Boekel	11 Wim Coolen	Helmond
Eindhoven	11 Mieke van Boxtel - v.d. Westelaken	Haaren
Uden	11 Peter van Dongen	Tilburg
Sint-Oedenrode	11 Anita Pauw	Heeze
Best	12 Theo Beelen	Weert
Maarheeze	12 Maria v.d. Hoogenhoff - v. Vijfeyken	Helmond
Uden	14 Marietje Ooyen - van Lierop	Sint-Oedenrode
Son	14 Ton Konz	Heel
Eindhoven	14 Dirk Belder	Veldhoven
Best	14 Henk van den Boomen	Beek en Donk
Nijmegen	15 Liesbeth Bekkers	Sint-Oedenrode
Helmond	15 Mari van Hak	Sint-Oedenrode
Maarssen	15 Aad Huisman	Zoetermeer

LEDENADMINISTRATIE

Jet van den Bersselaar-Dreesen,
Postbus 6155, 5600 HD Eindhoven
040 2524404,
j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie. Mocht u bezwaren hebben tegen een aspirant-lid, dan verzoeken wij u dat binnen 14 dagen na het verschijnen van het verenigingsorgaan met argumenten te melden bij het secretariaat.

Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen. Om in aanmerking te komen voor korting op het inschrijfgeld bij OLAT-tochten is het noodzakelijk uw lidmaatschapskaart te tonen bij de inschrijving.

OVERLEDEN

Piet de Ruijter, Breda
Correspondentie-adres:
Alphenseweg 10, 5111 NC Baarle-Nassau

Jack van Dongen, Best
Correspondentie-adres:
Amsterdamsestraat 17, 5684 ZG Best

OPZEGGING LIDMAATSCHAP:

Mevr. **Renate Bissels**, Tilburg
Mevr. **Wendy Bissels**, Tilburg
Dhr. **Jan Philipsen**, Best
Mevr. **Ingrid Neijns**, Valkenswaard
Mevr. **Anja van de Wetering**, Maassluis
Dhr. **Piet Huyberts**, Sint-Oedenrode
Mevr. **Thea de Vlieger**, Eindhoven
Dhr. **René van Keulen**, Oss
Mevr. **Jolanda Maas**, Mierlo
Dhr. **Paul van Alphen**, Gilze
Mevr. **Daan Hollenbrock**, Gilze
Mevr. **Jannie v.d. Heuvel**, Eindhoven
Dhr. en mevr. **Richard en Adri v.d. Pol-Comijn**, Amersfoort
Mevr. **Marieta Klein**, Eindhoven
Mevr. **Leni de Vries**, Vijfhuizen
Mevr. **Tonny de Vos-IJtsma**, Bennekom

Mevr. **Ina van Kessel-van Erp**, Eersel
Dhr. en mevr. **Johan en Mia Vaassen-Janssen**, Valkenswaard
Dhr. **Peter van Dijk**, Oisterwijk
Mevr. **Bea Molenaar-v.d. Sluijs**, Nieuwegein
Mevr. **Ria van de Hoek-v.d. Heyden**, Sint-Oedenrode
Mevr. **Jacqueline Wiertsema-Strating**, Geldrop
Mevr. **Anneke Wijdeven**, Gemonde
Dhr. **Charles Groot**, 's Gravenhage
Enrico en Miquel Robbemont, Son
Dhr. en mevr. **Piet en Lies Bernaerts-Bonte**, Weert
Dhr. **Leo Luermans**, Nijmegen
Mevr. **Lenie Franssen**, Weert
Dhr. **Johan Wijdeven**, Veghel
Mevr. **Anja van Gerwen-Hogeboom, Martijn & Anne van Gerwen**, Deurne

OPZEGGING ABONNEMENT:

Mevr. **van Bergeijk-Krooijmans**, Sint-Oedenrode
Drs. **van Peski**, Leusden

IN MEMORIAM

Ter herinnering aan

Piet de Ruijter

Breda, 27 sept. 1940 – Breda, 12 nov. 2007

Helaas is Piet de Ruijter ons overleden. Hij is dertig jaar lid geweest van onze vereniging. Wandelen was zijn grote passie, hoe groot de afstand ook was.

In Engeland liep hij de 100 mijl en werd daar Centurion. En verder liep hij Nijmegen-Rotterdam (160 km), 25 maal Breda-Brecht-Breda (80 km), 25 keer de Nacht van Loon (ongeveer 95 km) en 27 keer de Vierdaagse van Nijmegen. Ook liep hij twee keer de Bossche 100.

Binnen en buiten OLAT stond Piet bekend als iemand die altijd zichzelf wegcijferde als hij anderen kon helpen. Het was voor hem heel vanzelfsprekend om wandelmaatjes die zelf geen auto hadden, op te halen of weg te brengen. Ook als hij daarvoor heel ver moest rijden, of na afloop

van een zware wandeltocht. Hij heeft in 2003 ook de trouwreportage gemaakt op de bruiloft van Kees en Inge, tot het feest was afgelopen, terwijl hij de volgende dag Amsterdam-Tilburg ging lopen.

Met Kees heeft hij bijna 25 jaar gewandeld, later kwam Inge er ook bij. Kees zocht dan altijd de tochten uit en Piet was de chauffeur. Alleen als er OLAT-tochten waren

hoefde Kees geen tocht uit te zoeken. Piet reed er blindelings heen; die zou hij nooit overslaan.

Piet zou met Inge ook nog een Vierdaagse gaan lopen. Maar dat is er niet meer van gekomen. Op 24 april 2005 liepen Kees en Inge voor het laatst samen met hem. Dat was de Biesbosch-tocht. Een week later deed hij nog mee aan het Internationale Wandelevenement van OLAT in Weert. Daar liep hij 110 km. Het was zijn allerlaatste lange-afstandstocht. Het ging toen al een tijdje niet zo goed met hem. Daarna bleek dat hij ernstig ziek was.

De laatste drie jaar was hij wel uit het wandelcircuit, maar hij is nooit vergeten. Al die jaren is er over hem gepraat. Kees werd op bijna elke wandeltocht aangeklampt door mensen die vroegen hoe het met hem ging.

In het ziekenhuis is Piet plotseling overleden. Wij zullen hem heel erg missen.

-Kees en Inge Mol-van Egmond-

In Memoriam

Franca Smits - van de Camp

echtgenote van Cees Smits

Zij werd geboren op 28 dec. 1935 en overleed op 6 nov. 2007

Ik schrok hevig toen ik het bericht van overlijden van ons oud-bestuurslid ontving. Geschokt was ik, omdat mij niet bekend was dat zij ziek was. Toen wij op zaterdag 10 november arriveerden bij de crematie van Franca vernamen we dat zij slechts zeven weken geleden wat klachten kreeg, waarvan snel duidelijk werd dat het longkanker was; na enige tijd

bleek dat er ook een hersentumor aanwezig was. Beide hebben het leven van Franca Smits vroegtijdig beëindigd.

Franca zal bij de meesten van u bekend zijn als de plichtsgetrouwe secretaris die van 1988 tot en met 1991 het OLAT-secretariaat beheerde naar ieders tevredenheid. In diezelfde tijd was zij secretaris en administratief medewerkster in het organisatiecomité van de Kempische Wandeldagen.

Veel hebben we aan haar te danken. Niets was haar te veel. In die tijd kreeg de computer en dus automatisering wat meer voeten aan de grond bij OLAT en Franca kon hier goed mee overweg. Zij was een autodidact en regelmatig waren er ook heren die met hun pc-vraagstukken bij Franca te rade gingen en een snel en duidelijk antwoord kregen. Ik, wij als bestuur en OLAT hebben veel, heel veel steun van haar gekregen. Nogmaals, niets was haar te veel en altijd stond ze klaar voor OLAT.

Voordat ze in het bestuur kwam was ze al actief als wandelaar die met haar man Cees veel tochten liep in binnen- en buitenland. Toen het lopen haar wat minder gemakkelijk viel stond ze, wederom tezamen met Cees, regelmatig in de verzorging. Ook dat ging haar goed af.

In de jaren dat ik met Franca heb mogen samenwerken binnen het bestuur en het organisatiecomité verraste zij me telkens weer met de snelheid waarmee het vrijwilligerswerk door haar werd uitgevoerd. Vele bestuursvergaderingen hebben we bij haar thuis mogen houden en altijd weer straalde de gezelligheid van haar gezicht. Met het overlijden van Franca verliezen wij een vrouw die heel veel voor OLAT en de wandelsport betekend heeft. Wij wensen Cees en de kinderen plus kleinkinderen veel sterkte toe om dit verlies te kunnen dragen.

-Piet Knoester-

Tijdens onze winterserietocht op 18 november j.l. in Oirschot heeft ons lid

Jack van Dongen

uit Best hartklachten gekregen. Ondanks reanimatie is Jack korte tijd later in het ziekenhuis in Tilburg overleden. Hij is 58 jaar oud geworden.

Wij zijn geschokt en wensen zijn echtgenote Petra en overige familie erg veel sterkte toe met dit plotselinge verlies.

Het bestuur van OLAT

LANGE AFSTAND, PRESTATIE EN SNELWANDELEN

Stand OLAT clubkampioenschap per 19 november 2007

1	Marcelino Sobczak	19025	43	Frits Mennen	2710	71	Klaas Bakker	1400
2	Pe Everaerts	15745	44	Henk Vink	2510	72	15 Riet Emans	1335
3	Ernst Westerhoff (FOTO)	14275	45	Henk Plasman	2480	73	Hans van Grol	1330
4	Pieter Boots	13190	46	Henry Gerrits	2385	16	Mariet Douven	1330
5	1 Hanny Klumpkens	12665	47	Jan Warrink	2365	75	Piet van Buul	1255
6	Gerrit Arfman	11235	48	Frances Rouppe vd Voort	2300	76	Wim Brooymans	1220
7	Hans Pranger	10860	49	Ton Seetsen	2235	77	Frank Marchand	1120
8	Boetje Huliselan	10565	50	10 Dagmar Vos	2190		Jos Raaijmakers	1120
9	Hans de Vries	9375	51	Peter Koolen	2140		Henk Klinkhamer	1120
10	Jan Dinnissen	9110	52	Dennis van Reeden	2120		Adrie vd Graaff	1120
11	2 Connie Raijmakers	8735	53	11 Coby Visser	2050	81	Hans vd Sanden	1080
	Huib Raijmakers	8735	54	Wil Timmermans	1940	82	Rinus Ars	1070
13	Mart Douven	8510	55	Jack Hendriks	1880	17	Monique Barten	1070
14	Martien van Achterberg	8280	56	12 Jeannette v Boerdonk	1791		Dirk Belder	1070
15	Ton de Jong	8015	57	Ad Verbakel	1790	85	Paul Koks	1045
16	3 Sonja Arfman	7865		Cees Gutteling	1790	86	Kees Punselie	1010
17	Gerrit van Haandel	7505	59	Fred Fisser	1730	87	Ben Duin	1000
18	Hugo Prinsen	7160	60	Bart Lutke Schipholt	1640	88	Jan van Boerdonk	970
19	Kees Lambregts	6100	61	Frits v Duijnhoven	1635	89	18 Betsie Geerts	860
21	Rik Weverbergh	5985	62	Erik Dikken	1630	90	Piet Bernaerts	855
20	Wim van Gemert	5670	63	Paul Canters	1530	91	Anne Radder	760
22	Jelte van der Zee	4805	64	13 Jans van Griethuizen	1505		Cor Verschuijten760	
23	Rob Keetlaer	4680	65	Wesley vd Gouw	1495	93	Hans van Ginkel	720
24	4 Mieke Raaijmakers	4115	66	Jan vd Hurk	1480	19	Mirelle vd Oetelaar	720
25	Ron Timmermans	4010	67	Jan van Houtum	1470		Wim Coolen	720
26	5 Carry Ombelet	3910	68	Theo Gijzen	1440		Gerrit Legierse	720
27	6 Rinda Scheltens	3900	69	Wim vd Wittenboer	1420		Jan van der Zanden	720
28	Dirk Donders	3820	70	14 Mariette v Ampting	1405	98	Ad van Asten	710
29	Sjef Koolen	3805				20	Doortje vd Akker	710
30	7 Henny van de Haring	3780				20	Hanny van Rijt	710
31	Rolf Craanen	3770					Frank Geubbels	710
32	Theo Klanke	3700					Louis Claassen	710
33	Rini Welten	3530					Geert van Dijk	710
34	8 Nicole Nacken	3490				104	22 Janny den Braber	640
35	Co Tops	3480				105	Henri Floor	600
36	9 Anja van Kempen	3190				106	Cees van Dijk	570
37	Marco v Heel	3170					Frans vd Horrik	540
38	Cor v/d Heijden	3145				108	Andre Loos	430
39	Peter Rijkers	3135					Servee Derks	430
40	Gerard Meeuws	3085				110	23 Maria van Hoek	360
41	Evert v Ampting	3080					23 Jannet van Kleeff	360
42	Claude Herman	2770					23 Josee Schimmel	360
							23 Caroline Dinnissen-Vernie	360
							Bram Stelling	360
							Peter vd Ven	360
							Ted Liebrechts	360
							Louis Vernie	360
							Hans Bontekoe	360
							Kees Mol	360
						120	27 Maria vd Oetelaar	350
							Theo Tromp	350
							Leo Schuurmans	350
						123	28 Coos Verburg	250
						124	Onne vd Kraan	30
						125	Willem Schoonhen	25
						29	Joop Reichenfeld	25
						29	Mirjam Kies	25

Programma clubkampioenschap 2008

Datum	Startplaats	Org.	Soort	Afstanden	Beloning	Bonus
23 dec	Amsterdam	LAT	Prestatie	20 km	schema	100
<i>NB: bovenstaand evenement telt mee voor het clubkampioenschap van 2008</i>						
06 jan	Rotterdam	RWV	P/W	10 km	schema	
25 jan	Den Bosch	B-100	L.A.	100-110 km	430-460	150
27 jan	Amsterdam	LAT	Prestatie	25 km	schema	100
03 feb	Rotterdam	RWV	P/W	10 km	schema	
10 feb	Amsterdam	LAT	Prestatie	30 km	schema	100
16 feb	Horst	Eur	Eur	75-100-125-150 km	350-430-510-600	

Deelnemers aan onze clubcompetitie melden zich bij voorkeur binnen 2 dagen na de tocht per e-mail of telefonisch bij: Ad van Asten: a.asten1@chello.nl of 0499-473767.

GOEDE PRESTATIES OP WINTERSERIES RWV

Afgelopen maand heeft RWV twee maal winterseries snelwandelen georganiseerd op een parcours nabij de Kralingse Plas in Rotterdam. Nog steeds weet Jacques van Bremen de 10 km-wedstrijden met gemak op zijn naam te zetten.

Op 4 november waren op deze afstand zeven OLAT-leden van de partij. Marcelino Sobczak verraste iedereen door zijn PR met maar liefst 4 minuten te verpulveren. Hij heeft afgelopen jaar hard getraind en zeer veel progressie gemaakt. Vorig jaar rond deze tijd dook hij op deze afstand voor het eerst onder het uur.

Ron Timmermans had de smaak ook weer goed te pakken. Hij benaderde op 6 seconden na zijn beste prestatie dit jaar. Boetje Huliselan wist de uurgrens ook nog te slechten. Doordat Boetje in de afgelopen periode relatief veel lange afstanden heeft gewandeld, is hij nu iets langzamer op de 10 km.

Dennis van Reeden – sinds kort lid van OLAT – maakte een mooi debuut bij de prestatiewandelaars. Hij wist meteen al deze afstand binnen de 64 minuten te overbruggen. We hopen in de toekomst nog erg veel van Dennis te horen in het snelwandellandje.

Sonja Arfman raakt steeds meer vertrouwd met het parcours en het snelle wandelen. Zij wist haar beste tijd met maar liefst zo'n 3 minuten te verbeteren. Haar opa Gerrit Arfman deed het ook goed, maar moest genoegen nemen met een verbetering van zijn beste tijd met 3 seconden. En Paul Koks tenslotte liep in een stevig tempo van bijna 8 km/uur zijn eigen race.

Op de 5 km waren nog twee OLAT-leden actief. Terug van een tijdje weggeweest was Marco Timmermans. Het snelwandelen is Marco zeker niet verleerd. Op de 5 km eindigde hij in zo'n 31 minuten op een derde plaats. Klaas Bakker deed het dit keer wat rustiger aan en eindigde op een 7e plaats.

Op 18 november gaven – op Marcelino na; die zat in de Verenigde Staten – weer dezelfde OLAT-leden acte de présence in Rotterdam. Van hen was dit keer Ron de snelste die deze afstand in zo'n 58 minuten wist te overbruggen.

Boetje, die deze week aanmerkelijk sneller was dan twee weken geleden, zat Ron op de hielen en finishte een paar seconden later dan zijn voorganger. Sonja – die deze keer gezellig samen met Truus van Wijnen heeft gewandeld – kwam als derde lid over de streep.

Dennis (links op de foto), die nu voor het eerst in de wedstrijd-klasse is gestart, had veel last van zijn scheenbeen en moest

daarom een tandje terug. Hij wandelde het grootste deel van de wedstrijd samen met Remke Rutgers (rechts), bij wie hij weer wat tips over het snelwandelen heeft opgedaan.

Paul was deze keer een kleine 3 minuten sneller dan de vorige keer en was zeer tevreden over zijn race. Gerrit kon deze keer weer een tempo van 8 km/uur handhaven en wist nog binnen de vijf kwartier te finishen.

Op de 5 km was Marco weer ruim een minuut sneller, maar hij kon nog net niet binnen het half uur blijven. Klaas Bakker was ook iets sneller dan de vorige keer.

Verder wist de 80-jarige Koos van Rijn (RWV) een prachtige prestatie neer te zetten. Hij wandelde de 10 km in 1:15:18 (8 km/uur). Goed voor een Nederlands record in zijn leeftijdscategorie.

-Hans de Vries-

Winterserie RWV: 10 km snelwandelen te R'dam, 4 nov. 07

Plaats	Naam	Vereniging	Geb.	Tijd	km/u
1	Jacques van Bremen	RWV	1984	48:18	12,4
2	Victor Mennen	Unitas	1963	49:54	12,0
	Richard Leijenaar	RWV	1959	49:54	12,0
4	Dirk Bogaert	ACME (B.)	1958	51:17	11,7
5	Marcelino Sobczak	Unitas 1)	1967	52:38	11,4
8	Ron Timmermans	RWV 1)	1982	57:35	10,4
12	Boetje Huliselan	OLAT	1955	59:13	10,1
25	Sonja Arfman	OLAT	1994	1:08:34	8,8
28	Gerrit Arfman	OLAT	1946	1:12:11	8,3
30	Paul Koks	Unitas 1)	1965	1:15:45	7,9
P1	Dennis van Reeden	OLAT	1989	1:03:38	9,4

Winterserie RWV: 5 km snelwandelen te R'dam, 4 nov. 07

Plaats	Naam	Vereniging	Geb.	Tijd	km/u
1	Ronald Maas	RWV	1987	27:23	11,0
2	Donald van Meenen	Molenland (B)	1959	29:14	10,3
3	Marco Timmermans	RWV 1)	1984	30:55	9,7
7	Klaas Bakker	OLAT	1937	32:36	9,2

Winterserie RWV : 10 km snelwandelen te R'dam, 18 nov. 07

Plaats	Naam	Vereniging	Geb.	Tijd	km/u
1	Jacques van Bremen	RWV	1984	46:25	12,9
2	Richard Leijenaar	RWV	1959	49:44	12,1
3	Dirk Bogaert	ACME (B)	1958	51:16	11,7
4	Pedro Huntjens	Unitas	1967	52:31	11,4
5	Robert van Bremen	RWV	1982	52:36	11,4
10	Ron Timmermans	RWV 1)	1982	58:04	10,3
11	Boetje Huliselan	OLAT	1955	58:10	10,3
25	Sonja Arfman	OLAT	1994	1:09:22	8,6
27	Dennis van Reeden	OLAT	1989	1:11:10	8,4
29	Paul Koks	Unitas 1)	1965	1:12:35	8,3
32	Gerrit Arfman	OLAT	1946	1:14:33	8,0
33	Koos van Rijn	RWV	1927	1:15:18 2)	8,0

Winterserie RWV : 5 km snelwandelen te R'dam, 18 nov. 07

Plaats	Naam	Vereniging	Geb.	Tijd	km/u
1	Wilfried van Bremen	RWV	1987	29:28	10,2
2	Marco Timmermans	RWV 1)	1984	30:04	10,0
7	Klaas Bakker	OLAT	1937	32:31	9,2

1) Ook lid van OLAT

2) Nederlands record voor mannen van 80 t/m 84 jaar

MARCELINO WINT OOK IN TEXAS CENTURION-RACE

In het weekend van 17/18 november werd in Grapevine (Texas, USA) gelijktijdig met een hardloopwedstrijd over 24 uur een Centurion-wandelwedstrijd georganiseerd. Aan deze wedstrijd deden 12 deelnemers mee, waarvan drie Nederlanders. Onder hen Marcelino Sobczak. Het was erg warm. Overdag 26 graden en 's nachts 18 graden. Marcelino nam van begin af aan de kop en won deze Centurion-race. Dit is al zijn tweede overwinning van een centurion-wedstrijd binnen een half jaar. Meer dan een uur later kwam pas nummer twee, Edward Parrot, over de streep. Frank van der Gulik eindigde op een derde plaats.

Marcel Dekker maakte het voor zich zelf erg spannend. Voor de laatste 6 mijl (circa 10 km) had hij nog maar 5 kwartier over. Reden voor een noodzakelijke versnelling. En hierin was Marcel succesvol. Met een marge van minder dan 7 minuten kwam hij

100 mijl wedstrijd in Grapevine - Texas, USA, 18 november 2007
(onofficiële uitslag)

Plaats	Naam	Tijd	km/u
1	Marcelino Sobczak	20:11:56,80	8,0
2.	Edward Parrot	21:13:45,75	7,6
3.	Frank van der Gulik	21:21:50,40	7,5
4.	Doug Johnson	23:25:01,50	6,9
5.	Geoff Hain	23:25:14,00	6,9
6.	Marcel Dekker	23:53:06,15	6,7

net op tijd over de 100-EM streep. Marcelino, Frank en Marcel mogen zich nu ook USA-centurion noemen.

Vanwege het intercontinentale uitstapje van Marcelino en Frank heeft de Nederlandse Centurion Vereniging haar jaarlijkse bijeenkomst verzet van 17 november naar 1 december. Die dag zijn alle nieuwe centurions van het afgelopen jaar gehuldigd.

-Hans de Vries-

120 kilometer – een impressie in strofen

Ik wist inderdaad niet heel goed waar ik aan begon. Langer lopen dan ooit. Het was al lastig genoeg om het juiste dorp te bereiken.

En toen ik eindelijk aan de start kwam, bleek ik dus feitelijk te laat: gele reflectiehessen stonden al buiten te trappelen van ongeduld.

Maar in treinkleding kun je niet starten. Eerst omkleden. Dan in je eentje achter de groep aan. De eerste drie kwartier niet in 7 maar in 8. En bij de eerste korte stop weer bij.

Veel bekende gezichten: wie je in dit jaar leerde kennen was er: je bent duidelijk in de juiste groep. Het tempo lijkt wat laag na de snelle start.

Prettig stappend gaat het voort. Langzaam wordt het donkerder en voor je het weet, zijn de eerste 21 km een feit. Rust.

Gemoedelijk keuvelend stap je bijna ongemerkt de volgende 20 km weg: het woord 'wandelt tempo' valt.

Na 40 kilometer is het echt donker. Terug op het beginpunt eerst maar wat eten. En de Tachtigers inschatten.

Je popelt om door te gaan. Er schijnt een tijdschema te zijn waaraan je je moet houden. Maar de eersten vertrekken al weer. Mee!

Beste mensen van OLAT,

Met veel plezier heb ik deelgenomen aan de Jubileumtocht in Sint-Oedenrode.

Voor mij was deze tocht extra bijzonder, omdat het mijn eerste wandeltocht was van meer dan 100 km.

Na een paar uur 'groep' nu helemaal alleen de stille nacht in. Heerlijk! Het wordt frisser en stiller op straat. Tóch nog een enthousiaste supporter. Dapper.

Nu gaat het op routine. Je loopt ook al wat langer mee. Het lijf laat voelen dat de 60 km in beeld komt.

Nog geen alarm. Nog geen paniek – een schuivende sok hoeft toch nog niets te betekenen?

Toch gaat het wat stroever. Je hoort iemand zeggen dat je zó bij 'de spaghetti' bent. Het zal wel. Door!

Je verkeert nu in een roes: je voelt niets meer, je ziet niets meer. Alleen met jezelf. Lopen.

Na 80 kilometer even een controle: toch de EHBO maar even laten kijken.

En dan de ochtendkou in voor het

nieuwe stuk: 40 km onontdekte pijn. Langzaam wordt het licht.

Welke gek heeft dit verzonnen? Plotseling struikelgronden. Losse steentjes, grasbaantjes. Boomwortels en klaphekjes.

*Tempo kun je wel vergeten, concentratie wordt gevegd. Wat een ***route na zo'n mooie nacht...*

Kom, laat nou je irritatie niet plots winnen van je kracht. Geniet van de frisse morgen. Blijf uitkijken waar je loopt.

Tussen 100 en 110 lijkt het kaarsje uit te gaan. Als je niet een tandje bijzet, word je zomaar ingelopen.

Een verzorgingspost! Hoera. Suiker, kaas, een beetje zout – brandstof heeft het lichaam nodig. Brandstof! Dat het lijf het houdt.

En dan komt, bijna onverwacht, de laatste kroeg in beeld. M'n tas. Ik durf zelfs al wat te drinken op de goede afloop.

Na ruim 20 uur terug bij het begin. Je hebt het gehaald.

Dit zijn vast niet je laatste 120. Het bier smaakt je uitstekend.

*-Coert Peeters-
(Almere)*

MARATHON AMSTERDAM: GENIETEN VAN WIJDE BLIK

In april schreef ik mij in voor de 32^e ING Marathon van Amsterdam, die ik snelwandeland wilde afleggen. De inloop sessie daags vóór de marathon op een zonnige oktoberdag, waarin de herfstkleuren goed tot hun recht kwamen, bracht de stemming er goed in. Met de start om half elf stond het ontbijt de volgende ochtend vóór 5:30 uur op het programma. De treinreis vanuit Den Haag verliep vlot. Acht jaar heb ik in Amsterdam gewerkt en bij het verlaten van station Amsterdam-Zuid/WTC, kuierend richting de Zuidhallen, was ik dan ook helemaal weer thuis.

Op het terrein van het Olympisch Stadion zag ik in de verte al het afgesproken verzamelpunt, waarvoor ik ruim op tijd was. Daar zou de delegatie (snel)wandelaars de laatste tactische besprekingen voeren. Al wachtend was het prachtig om het kleurrijke decor voor het Olympisch Stadion te aanschouwen.

In het stadion zaten de beide lange zijden van de tribune nagenoeg vol. Er was uitzicht op een gigantisch beeldscherm waar de reportage van de NOS weergegeven werd. Mijn startvak lag direct bij de uitgang van het stadion en dus ook op het punt waar de toppers direct na de start zouden passeren, waardoor niet alleen het inlopen, maar ook de start van deze helden gezien kon worden.

Na een kleine 9½ minuut hoorde ik mijn eigen startsignaal en ik mocht de stad in met de wetenschap dat 8½ minuut per kilometer voldoende was om de marathon binnen de limiet uit te wandelen. Een veilige 8'15" zou comfortabel haalbaar moeten zijn en binnen de 8' was niet reëel. Na even aftasten had ik een prettige cadans gevonden en ik realiseerde me al snel dat ik alle ruimte had om de meest ideale lijn te volgen. Het onophoudelijk tussen publiek-aan-beide-zijden lopen was ook even wennen, maar werd snel vertrouwd.

Via het Vondelpark naderden wij het Olympisch Stadion, waarna de Rivierenbuurt opgezocht werd om aan de Amstel de parel van het parcours te betreden, waar de snelleren reeds aan de overkant actief waren. Bij het naderen van het 18-km-punt had ik nog een fraai stukje Amstel voor de boeg en genoot van de panorama's die er beschikbaar waren.

De klim naar de brug in Ouderkerk aan de Amstel maakte mij wel duidelijk dat ik er nog een hele kluit aan ging krijgen. Er was toch wel gevaarlijk snel gestart en na het 6-km-punt (2 bekertjes) nam ik steeds maar één beker drinken. Op de terugweg richting Amsterdam kon ik nog volop genieten van de wijde blik langs de Amstel.

Na het passeren van het Ring-viaduct lag mijn linker-hamstring-

achterzijdeboven tegen krampneiging aan. Ik ging zorgvuldiger ontspannen lopen, doch hield daarbij wel mijn ritme aan en nam mij voor bij elke drankpost naast banaan ook 4 tot 5 bekers drinken naar binnen te werken.

Bij het naderen van het 26-km-punt werd mij gevraagd op te letten, want de Halve-Marathonlopers waren in aantocht. Ik grapte nog: "Die zullen mij heus niet op mijn rug krabben". Een grap die zowel letterlijk als figuurlijk misplaatst was. Dat werd mij tot aan de finish min of meer ingewreven. Het begon met een schouderklop en een spons van een loper uit een van de kopgroepen, met de toevoeging 'respect!' en er volgden nog veel meer mooie toevoegingen.

Nadat voorbij km-27 iemand vertelde 'je was op televisie' werd mij duidelijk wat er aan de hand was. Ik diende er ondertussen wel op te letten ontspannen te blijven lopen. Rond km-punt-28 moest ik even mijn eigen hamstrings masseren, waarna ik rustig wandelen geleidelijk weer over liet gaan in een snelwandelpas met iets kortere paslengte. Ritme aanhouden is de basis om 'op automatische piloot' het Olympisch Stadion te bereiken.

Massa's deelnemers aan de Halve Marathon en volop publiek aan beide zijden, maakten het lopen zeer aangenaam. Bij het 35-km-punt diende ik opnieuw zelf-massage toe te passen om te voorkomen dat de kramp erin zou schieten. Bij het viaduct op de binnenring langs de Singelgracht nam ik dan ook geen enkel risico: evenals vele anderen legde ik zowel de afdaling als de beklimming gewoon wandelend af, om daarna het ritme weer op te pakken. Fraai was vervolgens het uitzicht over de Amstel naar het decor van de bruggen bij Carré en de Stopera.

Nadat het Rijksmuseum voor de tweede maal gepasseerd was, volgde nog een 'zondag-middag-parkwandeling' door het Vondelpark, waar het 40-km-punt gelegen was. Daar wist ik met 5:40 dat het in de knip zat. Gewoon door blijven lopen.

Nog éénmaal moest ik de 'personal-masseur' uithangen, maar daarna kon ik mij richten op de finale. Met de poort van het Olympisch Stadion in zicht stond mijn klok op 57 minuten. Ik lette op een stijlvolle finale op de baan, waar ik na 6:00:04 de finish passeerde, zo werd 's avonds duidelijk. Het volk rond de matten leidde af, waardoor ik na de eerste registratiemat reeds mijn snelheid liet afnemen. Doch in de veronderstelling dat ik wél binnen de 6 uur zou zitten.

Hoe dan ook: ik heb met veel vreugde, passie en vooral met succes deelgenomen aan deze 32e ING Marathon Amsterdam. Een deelname die ongetwijfeld een herhaling gaat kennen, indien de vereiste limieten niet extreem aangescherpt worden.

-Paul Koks-

Agenda snelwandelwedstrijden en prestatietochten

Datum	Plaats	Vereniging	Informatie
15 dec	Dronten	Flevo Delta	Houtwijkkerstloop, 10 km snelwandelen. Start 13:00 uur. Inschrijven t/m 11 december via www.inschrijven.nl of bij start. Info: 0321 - 313448 of www.houtwijkkerstloop.solcon.nl
15 dec	Düsseldorf	DSV 04	3 en 5 km snelwandelen op baan, LTU-arena-Strasse 1. Start resp. 12:00 en 15:00 uur. Nadere info: Hans de Vries.
23 dec	Amsterdam	De LAT	Winterserie LAT, 20 km prestatiewandeltocht en 5 en 10 km snelwandelen op baan, atletiekver. AV23, Radioweg 89, Amsterdam. Start 12:00 uur. Inschrijven bij start. Info: 020 - 6900036 of www.delat.nl
6 jan	Rotterdam	RWV	Winterserie RWV, 1 tot 10 km snelwandelen + 10 km prestatiewandeltocht. Langepad. Start 11.00 uur. Inschrijven bij start. Info: Hans van der Knaap: 010 - 4662015 of Gijs den Ouden: 0181 - 624046 of www.rotterdamsewandelersportvereniging.nl
28 jan	Amsterdam	de LAT	Winterserie LAT, 25 km prestatiewandeltocht en 5 en 10 km snelwandelen op baan, zie 14 jan.

OLAT Jubileumtocht van 160 km in Sint-Oedenrode prachtig en perfect

Connie & Huub halen het onderste uit de kan

OLAT bestaat 40 jaar... Feest dus bij OLAT: een extra wandeltocht en een feestavond. En aan die wandeltocht moet iedereen plezier kunnen beleven: de kilometervreter en de wandelaar die van de OLAT-routes wil genieten. Als OLAT-lid kan je bij zo'n gelegenheid natuurlijk niet wegblijven en dus 'offeren' wij ons weekend daar maar aan op! Omdat wij toch wel kilometer-vretertjes zijn, willen we het onderste uit de kan hebben: 160 km! Dat moet ons lukken, maar het is en blijft een heel eind.

Een paar dagen tevoren...

Een onbekende tocht maakt altijd zenuwachtig. Al is het niet ver van huis en al hebben we vaker een tocht van 160 km gelopen. Maar deze jubileumtocht bestaat uit vier lussen van 40 km en dat geeft een veilig gevoel.

We kijken iedere dag naar het weerbericht: het ziet er goed uit. Ook bekijken we de deelnemerslijst. Die ziet er ook goed uit: veel van onze wandelmaatjes staan er op! Onder andere Hugo Prinsen en Boetje Huliselan, de voorlopers tijdens de eerste lussen.

Zaterdagmorgen: de eerste lus naar Heeswijk

Natuurlijk zijn we vroeg in café-restaurant De Beurs in Sint-Oedenrode, maar we zijn echt niet de eersten. We krijgen een heel pakket met eet- en drinkbonnen en een mooi jubileum-reflectievest. Na een toespraakje en wat huishoudelijke mededelingen gaan we om 10:30 uur van start. Een hele stoet wandelt onder een stralende zon achter Hugo en Boetje Sint-Oedenrode uit.

De eerste lus is al een feestje op zich. Bij de Kildonkse molen rusten we op een idyllisch picknickplaatsje bij een vijver. We wandelen langs kasteel Heeswijk naar de caférust in Heeswijk. Ook is er een gezellige rust op een groot plein in Eerde.

In een groep lopen heeft als voordeel dat je altijd wel met iemand aan de praat bent en dan gaan de kilometers snel. Voor we het weten, zijn we weer terug in Sint-Oedenrode, waar we in De Beurs soep en een broodje krijgen.

Zaterdagavond: de tweede lus naar Mariahout

Om 17:30 uur vertrekken we weer met reflectievesten en zaklampen, want het begint al donker te worden. Ik heb ook wat warmere kleding aangetrokken. Het weer is mooi, maar het zal van nacht niet warmer dan $\pm 8^\circ$ worden. Boetje en Hugo hebben hun grote zak-

lampen nu aan, zodat iedereen zien kan waar we heen gaan. Dat is belangrijk, want de groep is nu veel langerekt geworden omdat de deelnemers voor de 120 km er bij zijn gekomen. Ook blijkt het tempo van 7 km per uur voor sommige deelnemers wat (te) snel. Hugo, Boetje en Wim Freriks (de staartloper) houden de groep toch redelijk bij elkaar door het tijdschema wat soepel te hanteren.

Ook nu is de eerste wagenrust een leuk picknickplaatsje met bankjes. Het is inmiddels echt donker geworden, maar het blijft gezellig zo met elkaar. In Zaal De Vijfeijken in Mariahout hebben we alle ruimte en dat is fijn, omdat we

daar onze weekendtassen krijgen. Veel hebben we niet nodig, want we krijgen van alles op de wagenrusten: koffie, thee, fruit, brood, koek enz. Maar het is fris geworden en ik trek dus mijn handschoenen aan.

De volgende uren zijn de mooiste van een nachttocht. De periode dat het bijna donker en bijna nacht is geworden. Je kan het landschap nog een beetje zien en in het bos hoor je soms de roep van een bosuil.

We naderen Sint-Oedenrode alweer, maar we lopen wel wat achter op het schema. Boetje en Hugo zijn blij dat ze ons deze 80 kilometers goed gegidst hebben. Helaas zijn er een paar uitvallers, maar daar is goed voor gezorgd.

In de Beurs is er warm eten voor ons, en daar was een aantal mensen ondanks al het lekkers onderweg toch aan toe. Het warme buffet oogt en smaakt prima.

Zaterdag middernacht: de derde lus naar Boskant

Vanaf dit moment gaan we individueel lopen. De deelnemers van de 80 km zijn al weg. Dus vertrekken we om 0:45 uur samen. Nu kunnen we weer in ons eigen tempo lopen, maar ik mis de groep toch wel even. Als we de eerste 80-ers beginnen in te halen, wordt het weer vertrouwd.

We krijgen op deze lus vijf wagenrusten en een caférust, dus we zullen niets te kort komen! We vinden ook met z'n tweeën probleemloos de weg. De route is door Henk Plasman zo goed gepijld, dat we onze routebeschrijving bijna niet nodig hebben.

Op de caférust in Boskant krijgen we een uitstekende pastamaaltijd. Wij hebben daar niet zo'n behoefte meer aan na die warme maaltijd en al die wagenrusten, maar voor de 80-ers is het natuurlijk prima.

Als we uit Boskant vertrekken is het nog donker, maar dat duurt niet lang. Dit zijn de lastige uren in een nachttocht. Ik geniet bijna nooit van het opkomen van de zon, omdat ik dan vaak tegen de slaap loop te vechten. Gelukkig steekt Huub, als het nodig is, letterlijk een helpende hand toe en houdt me zo op het rechte pad. Deze keer valt het echter mee met de slaap. Maar ik kan ook nu niet van de opkomende zon genieten, omdat het bewolkt is geworden.

We hebben gezelschap gekregen van een 80-er die zijn bewondering voor ons laat merken, maar... evengoed wandelt hij zonder moeite met ons mee. Wie moet eigenlijk wie bewonderen? Als het helemaal licht is geworden, zijn

we weer terug in Sint-Oedenrode. Bij de Beurs is het al druk met de wandelaars voor de kortere afstanden.

Zondagmorgen: de vierde lus naar Gemonde en Olland

Om 7:45 uur gaan we voor de laatste keer op pad. We zijn al snel op de eerste wagenrust die eigenlijk nog niet open is, maar we krijgen toch wat te drinken. Dan volgt een mooi stuk, maar het is wel een echt OLAT-pad! We maken ons even zorgen, want na 120 km wil je vooral een route die goed begaanbaar is. Het valt mee. De paden zijn wat gemakkelijker en breder dan bij de gemiddelde OLAT-tocht en toch is er een prachtige route uitgezet.

De tweede wagenrust is nog niet open, want wij lopen namelijk v or de wandelaars van de kortere afstanden uit. Geen ramp, want met zo'n goede verzorging heb je geen honger of echte dorst meer.

We verwachten onze bagage in de caférust in Gemonde, maar die zullen we pas in Olland krijgen. We rusten dus maar kort, want er komen ook nog drie wagenrusten. Wij wippen altijd bij iedere wagenrust even aan. Om iets te eten of te drinken, maar ook om de verzorgers te begroeten. Die mensen zijn even lang in touw als wij - en dat nu bijna 24 uur!

Inmiddels schijnt de zon weer. De route gaat via een mooi pad langs de Dommel terug naar Gemonde en dan door een waterleidinggebied richting Olland.

Onze bagage is in de Dorpsherberg en niet in het oprichtingscafé D'n Toel, want daar rusten de wandelaars van de 10, 15 en 20 km.

Na een heel korte stop in de Dorpsherberg vertrekken we voor de laatste 9 km. Nu zijn alle afstanden weer bij elkaar en dat geeft een gezellige drukte. Ook daarom zijn we blij met wat bredere paden. Wij lopen toch wat sneller dan de wandelaars van de kortere afstanden en zo heeft niemand daar last van.

De laatste gezamenlijke wagenrust slaan we maar over. Er zijn daar heel wat wandelaars en we willen nu naar het eind. Voor de vierde keer wandelen we, langs weer een andere route, Sint-Oedenrode in. En na 27 uur komen we voor de vierde keer De Beurs binnen.

Het zit er op: we zijn moe, maar tevreden. Tevreden over onszelf, maar vooral ook over deze prachtige en perfecte Jubileumtocht.

-Connie & Huub Raijmakers-

'Wil jij mij pimpen?'

'Wil jij mij pimpen?' Sinds de Kempische Wandeldagen van deze zomer staat er op de OLAT-verzorgingskraam een bak met deze oproep. Dit vraagt om een nader onderzoek...

Pimpen is het opleuken of versieren (vaak overdreven of kitscherig) van spullen, vooral populair onder jongeren begin 21e eeuw. Het modewoord komt van het engelse 'pimp', wat pooier betekent. In Amerika werd er begonnen met het versieren of 'customizen' van auto's. Tv-zender MTV kwam met programma's als 'pimp my ride' en 'pimp my room'. Bij OLAT dus nu ook: pimp mijn saaie houten bak.

Willem Schoonhen, al jaren een vaste kracht bij de verzorgingsposten van

OLAT, is altijd aan het knutselen aan planken, tent en bakjes, om het de wandelaars en vrijwilligers zo makkelijk mogelijk te maken. Zo zorgde hij voor plankjes met 8 ronde gaten, zodat de bekertjes met poederkoffie, -chocolademelk en -bouillon niet omvallen. Tafels worden verlengd of verhoogd, plankdragers komen aan tentstokken, bakjes met handvat voor een

pak koffiemelk, zodat de wandelaars met dikke handen zichzelf kunnen bedienen, enz. enz.

Willem stiftte dus die oproep op een saaie houten bak waar melkpakken en (fris)dranken in staan, zodat die niet omvallen door harde wind of onhandige of gehaaste vrijwilligers. Als ik hem dan op zijn mobiel bel, blijkt dat hij tot nu toe geen enkele reactie heeft gekregen. Ik zou meteen aan de slag kunnen gaan met die bak, maar ja, ik informeerde slechts naar de respons...

Dus vandaar via het OLAT Nieuws: wie wil Willem z'n saaie houten bak pimpen? Bel naar Willem Schoonhen: 06 - 48783069.

-Joop Reichenfeld-

www.wandeljoop.web-log.nl

Schrik, gezelligheid en verbazing tijdens jubileumtocht

Op 20 oktober 1967 is het allemaal begonnen voor de Olandse Lange Afstand Tippelaars. En met deze jubileumwandeltocht bewijzen ze dat maar al te goed. Want je kon buiten de normale afstanden nu ook voor de 80 km, 120 km of zelfs 160 km gaan. Deze afstanden waren al op zaterdag 20 oktober vertrokken. Wij liepen zoals gewoonlijk de 40 km.

Onze ronde ging naar het dorp Olland. Ook het 'palmclubje' was weer van de partij, 4 man en 2 vrouw sterk. Via landelijke wegen kwamen we bij de eerste verzorgingspost op 2,8 km. Erg vroeg maar toch effe een bakkie leut en een bammetje gedaan. Ook 'de Belgskes' deden dit. We verlaten de rust via een graspad. Door draaihekjes en langs de Dommel. Na 5,4 km is de splitsing met de 10 km. Een kleine 2,5 km verder gaat de 15 km eraf.

Opeens hoor ik hoefgetrappel, kijk achterom en krijg de schrik van mijn leven! Denk ik dat er wat ruiters aan komen gegaloppeerd, zijn het toch drie losgebroken paarden!!! De paarden schrikken eerst ook van ons, maar lopen dan rustig achter ons

aan alsof ze ook de route bewandelen. Ik word daar een beetje nerveus van maar aan het einde van het pad kwam net de eigenaar aangereden. Hij had ze dus al gemist. En gezien de voerbak die hij bij zich had was het dus niet de eerste keer!

Op onze volgende verzorgingspost op 9,5 km babbelen we nog met wat lange-afstandswandelaars, zoals Co de Jong en Piet van der Kroft, zij lopen de 160 km. Later op de route krijgen we een splitsing waar volgens de routebeschrijving de 20 km en 30 km er af gaat. Alleen op de pijlen was het anders aangegeven. Foutje bedankt! Het maakte voor de 30 km 1,6 km meer uit, dat viel dus mee.

In Gemonde is een caférust op 16,1 km. Nog geen honderd meter verder bij de kerk staat een oude grenspaal die de vroegere grens aangeeft met Boxtel en Sint Michielsgestel.

Het is een mooie afwisselende wandeling vandaag, soms landelijk, dan weer bos, maar ook graspaden en langs het water (de Dommel). Onze verzorgingspost op 22,3 km is niet ver van de caférust, n.l. ook in Gemonde! Hier wordt ons een lekkere koek aangeboden door een familie (sorry, de naam ben ik vergeten), omdat ze op 20 oktober 40 jaar getrouwd waren en de man met zijn kleindochter de 80 km liep. Ook treffen we Sjaak en zijn Nel. Nog effe babbelen met Esther en weg zijn we weer. We willen vandaag een beetje op tijd terug zijn omdat we nog bij Adje Mollen op bezoek willen gaan.

In Olland is nog een caférust op 31,5 km en voor de kortere afstand 600 meter verder in het café D'n Toel (waar alles begon). We lopen verder want op 34 km hebben we nog een soepie te goed. Tot onze verbazing zit Jan Bruel er! Hij was aan de wandel wat al twee jaar vanwege zijn gezondheidstoestand niet kon. Zet hem op Jan!!!

Aan de finish treffen we nog Rob met het staartje, Frans, Peter, en Jan. Sorry, maar we moeten er vandoor. Tot de volgende keer...

-Theo en Hennie Peeters-

<http://www.freewebs.com/bnl-walk-the-01/>

Peter van de Ven bij afscheid van OLAT-redactie:

Ik ken geen tocht die ik nooit zou willen doen

Hoe lang ben ik OLAT-lid? Dat moet nu zo'n 25 jaar zijn. Mijn eerste contact met het wandelen was de Vierdaagse van Nijmegen. Die heb ik in 1974 voor het eerst gelopen in militaire dienst. Niet dat ik dat wandelen nu zo'n interessante bezigheid vond, maar je kreeg er een dag prestatieverlof voor, en je kwam door de trainingen buiten de kazernepoorten, waar je je toch maar zat te vervelen. De Vierdaagse zelf was niet gemakkelijk met een wapen voor je borst en 10 kilo bepakking op je rug.

Na mijn dienstdienst had ik geen werk, en toen ik door een voormalige dienstmaat (Hans Schrijvers) werd benaderd om de Tocht der Tochten ook eens als burger te lopen, had ik daar wel oren naar. Maar na twee Vierdaagsen leek het er even op dat ik het wandelen definitief voor gezien zou houden: veel te druk op de weg, het publiek langs de kant keek alleen maar naar de (militaire) groepen en de kneusjes, en je kende zowat niemand. Toen zijn Hans en ik enige buitenlandse tochten gaan lopen (tweedaagse van Dublin, een tweedaagse in Denemarken en de Karwendelmars in Oostenrijk).

Op een gegeven moment kwamen we terecht bij een wandelreis van OLAT die de steden Eindhoven, Roermond en Hasselt met elkaar verbond. Die reis beviel goed. Hans liet zich meteen als lid inschrijven, en ik volgde enkele maanden later. OLAT had toen een overnachtingsmogelijkheid voor de Vierdaagse, waar ze nu nog steeds zitten, de Ganzenheuvel. Dit was heel gezellig, en via OLAT leerde ik steeds meer wandelaars kennen.

Wandeltochten die ik het liefst loop: eigenlijk heb ik te veel favorieten: de Ronde van Zuid-Limburg, de Heuvelland Wandeltochten, de Vierdaagse van Nijmegen, de Kempische Wandeldagen en de Vierdaagse van de IJzer. Daarnaast ga ik heel vaak mee met wandelreizen van Theo Tromp. Ik kan me nog herinneren dat ik in een OLAT Nieuws een illustratie heb geplaatst van een man die op zijn knieën bidt voor een portret. Dat portret was van... Theo Tromp, en ik ben ondertussen al meer dan 100 reisdagen met hem meegeweest. Heel veel Belgische Ardennen, de Canarische

Eilanden (La Palma en La Gomera), wandelwegen in Duitsland, de München Marathon. Op dit ogenblik zijn we bezig met de bedevaartsroute naar Santiago de Compostella; dat wordt waarschijnlijk een vijfjarenplan (5x2 weken). Wandeltochten die ik nooit zou willen doen, ken ik niet. Hooguit dat een tocht tegenvalt, en dat je er daarna niet meer terugkomt. Wat nog op mijn verlanglijstje

staat: een wadlooptocht en de Dodentocht in België.

In de wandelwereld ken ik eigenlijk te veel mensen, ook buiten OLAT. Dat kan wel eens lastig zijn als je iemand tegenkomt die je acht jaar geleden veel tegenkwam, en die dan ineens weer opduikt. Dan lukt het me niet altijd om me zijn/haar naam te herinneren. Als je al zo lang meedraait, dan verdwijnen er helaas mensen uit beeld omdat ze stoppen met wandelen of komen te overlijden. Zo heb ik al enkele goede wandelvrienden verloren.

In mijn redactieperiode heb ik met veel plezier met iedereen samengewerkt. Mijn rol moet trouwens niet overschat worden.

Ad van Asten, Marten Hogeweg en Mirjam

hadden veel meer verantwoordelijkheid voor het uiteindelijke resultaat. Gelukkig hebben zij geen vaste baan, want een blad maken vergt toch al gauw 5 à 8 werkdagen. Het is goed dat het redactieteam nu uit een groot aantal personen gaat bestaan, zodat het werk meer verspreid wordt.

Vanaf nu zal mijn naam niet meer voorin het blad staan, maar jullie zullen me zeker verderop tegenkomen, want verslagen/stukjes schrijven blijf ik leuk vinden. Dat niet iedereen ze leest, daar kan ik niet van wakker liggen: de een houdt nu eenmaal van spruitjes, en de ander van asperges! Ik wens het nieuwe team veel succes met het blad. OLAT vierde dit jaar haar 40-jarige jubileum. OLAT-nieuws bestaat nu 33 jaar, en ik heb er alle vertrouwen in, dat er in 2014 een lauwerkrans op de buitenkant zal staan i.v.m. het bereiken van dezelfde mijlpaal!

-Peter van de Ven-

Hans (l) en Peter in hun dienstdienst

OLAT-redactie heeft er 6 nieuwe medewerkers bij

In ons vorige nummer was al even aangekondigd dat de redactie de nodige versterking heeft gekregen. Die komt precies op tijd, want dit is het laatste nummer waar **Peter van de Ven** als redacteur zijn medewerking aan heeft verleend. Na tien jaar wil hij weleens iets anders (duizenden foto's inplakken bijvoorbeeld). Peter, bedankt voor al je inzet en voor je morele steun!

Maar liefst drie nieuwe mensen nemen vanaf heden de tekstredactie over: **Maria Stortelder** (Maarheeze) en **Rinda Scheltens** (Zwolle) zijn intussen al be-

gonnen. Op korte termijn krijgen zij versterking van **Wil Jacobs** (St. Michielsgestel). Wat de fotografie betreft zijn er twee nieuwkomers: **Noud Wijn** (Eindhoven) en **Jo Lepoutre** (Geffen). Zij richten zich o.a. op de technische verwerking van de tientallen foto's die elke maand binnen komen. De webeditie (die met het vertrek van Marten Hogeweg was opgehouden te bestaan) zal een nieuwe opzet krijgen met meer mogelijkheden dan voorheen. **Angélique van Deursen** uit Helmond die veel ervaring heeft met het bouwen van websites, gaat hiermee

aan de slag. In de komende tijd komen wij hier nog uitgebreid op terug.

De coördinatie berust bij **Mirjam Kies**, die ook de vormgeving blijft doen.

Een redactie van in totaal 7 man lijkt misschien luxe, maar wie eens de colofons bekijkt van andere periodieken, ziet dat dit zeker niet zo is. Het zal allicht even duren voor de nieuwe redactieploeg tot een hecht team is gesmeed, maar het begin is er. En gelukkig is de dreigende opheffing van OLAT Nieuws nu van de baan.

-Mirjam Kies-

Christiaan Koehler:

Wandelen en wat ik zoal tegenkom (38)

Vanuit het noordoostelijke Goms in Wallis ter hoogte van het dorp Oberwald lonkt op +2763m de uitdagende top van de Sidelhorn. Een tocht naar die markante bergtop betekent wel dik 1.400 meter omhoog en daarna ook nog eens terug. Maar voor de liefhebber van een hoogtewandeling is er gelukkig een comfortabel alternatief, dat bovendien de gelegenheid biedt om de terugweg met 'n leuk ommetje wat op te rekken; de beroemde gele postbus is de reddende engel om er een mooie dag van te maken.

Neem 's morgens vroeg vanuit Oberwald de eerste bus met bestemming halte Grimselpasshöhe op +2161 m en geniet al zittend van de schitterende uitzichten en de rijkunst van de chauffeur. Pasrijders weten dat hij altijd voorrang heeft, een voorrecht waarvan hij drommels goed gebruik weet te maken. Bij het naderen van een haarspeldbocht galmt over de bergen het overduidelijke toe-ter-de-roet-toet-toetsein en iedereen wijkt onmiddellijk uit naar het kantje van de ravijn of plakt zich als het ware tegen de bergwand aan om de gele kolos vrij baan te geven.

Boven op de pas aangekomen is het even wennen aan het temperatuur- en hoogteverschil, dit zoveel te meer omdat de halte bij de meestal kille en winterige Totesee ligt; vandaar misschien die naam! Daarna even uitzien naar de markering 'Sidelhorn'.

De klim begint over een duidelijk gemarkeerd en flink belopen pad; verdwalen is er niet bij. Zeer plezierig, want het biedt daardoor alle kans om wat rond te turen over de Grimselpas, waarover de alsmaar kleiner wordende gele vriend naar zijn bestemming voortslingert en zijn vrolijk signaal laat horen.

Na 'n poosje komt in de diepte de langwerpige en grauwe Grimselsee in zicht. Er valt daar in de verste verte géén levensteken noch paden of optrekjes te bekennen, niks meer dan één grote lege watervlakte ingepakt door ongenaakbare kale rotspartijen. Maar dat beeld verandert naarmate men hoger komt. Het pad wordt smaller, steiler, gaat zigzaggen en biedt weinig kans om rond te kijken waardoor de geleidelijke veranderingen je logischerwijs ontgaan. Maar niet getreurd, want des te groter is de verrassing wanneer je op het topje van de berg bent aangekomen.

Maar zover is het nog niet want – als

Sidelhornkreuz op +2.763m

zo vaak – ook hier zit het venijn in de staart, in de vorm van een beproefd keienspoor. Het gaat stap voor stap en al zigzaggend, moeizaam van steen naar steen, soms zelfs met handen en voeten.

En al ploeterend hoor ik hier vage stemgeluiden opdoemen en denk: 'Aha, het topje nadert, hoera, ik ben er bijna!' De stemmen worden duidelijker, verstaanbaar en dit hoor ik tenslotte zeggen: "Bei uns in Recklinghausen gibt es glücklicherweise auch eine Porschegarage." Dan blijft er weinig anders over om met enige verbazing te constateren: moet je daarvoor zo hoog klimmen, is er niks anders op deze wereld?

Jazeker en niet zo weinig! Ga er op het topje maar eens breed voor zitten en kijk maar eens goed rond! Een bijna grijpbare Rhönegletsjer, niet van onder of opzij, neen van boven in al zijn kleurenpracht met zijn diepe spleten en grilligheden. De stokoude Furkapas, die met al zijn rare krommingen – evenals de naburige en moderne Nufenenpas – aan het verkeer vrije doorgang biedt.

En wat te denken van de vriendelijke Oberaarsee met op de achtergrond als decor de Oberaarhorn? Overal drieduizenders, zoals de Galenstock +3.583 m, de Bächlistock, de Hienderstock en hoe die Stöcke allemaal mogen heten. Wanneer de ogen in zuidwestelijke richting dwalen komt de Weisshorn hand in hand met de beroemde Matterhorn in beeld en ontvouwt zich Wallis in al zijn schoonheid.

Uitgerust en voldaan beginnen we aan een verrukkelijke afdaling naar het uitgangspunt Oberwald. Aanvankelijk gaat het over en tussen het gesteente door op iets wat op een pad lijkt, om daarna van markering naar markering in een soort vrije val de boomloze berg-helling af lopen.

Nabij de Jostsee – eveneens een aardige plek om even te vertoeven – komt er een splitsing die om een keuze vraagt: voortzetting van de afdaling over de Nassboden richting Oberwald, of rechts afbuigen en de afdaling voortzetten via een zogeheten alpine-route (een rood stippelijntje op de kaart) naar het naburige Obergesteln.

De eerste komt uit op een breed pad, een pad met geschiedenis, eeuwenoud en ooit een handelsverbinding per 'Saumtierkarawanen' van Bern over de pas naar Italië. Meer dan 200 paarden en muil dieren trokken daar wekelijks overheen om waren aan de man te brengen. Maar ook de militairen uit die tijd wisten deze doorgang te vinden en die uit WO2 deden er met allerlei bunkers nog een schepje bovenop.

Moeiteloos is dit ellenlange dalende pad te volgen, om ondertussen te zien hoe moeilijk de hoge bomen in de meest grillige gestalten het ruige klimaat weten te overleven. En al doende nadert geleidelijk een omvangrijk bos met monumentale lariksen; een breed pad voert moeiteloos naar het eindpunt.

Keuze twee loopt onderlangs de Jostsee, gaat daarna wat slingeren om de drassige plekken in de buurt van wat waterstroompjes zo veel mogelijk te vermijden, trakteert op een tweetal bergmeertjes, de Lengs- en Rundsee, om vervolgens – met de vurige wens voor droge voeten – uit te komen op de

Boven:
de Grimselseelücke
op +1.909 m

Links:
de Trützisee
op +2579 m

splitsing Bidmer +2251 m. Ook daarna blijft het nog zeker 900 meter onverminderd dalen voordat de stenen huizen van het dorp Obergesteln in zicht komen.

Maar waarom stenen en geen houten huizen zoals overal gebruikelijk in Goms? Ná de zoveelste 'Feuersbrunst' (die van 1868) hadden de bewoners de buik vol van de vele branden die hun houten opstallen verwoestten en kozen diensgevolge voor een meer solide herbouw in de vorm van steen. Tijdens het restje van de afdaling over goed verzorgde bospaden komt die contrasterende bouwtrant duidelijk tot uiting.

Voor de durfal is er nog een derde mogelijkheid; 'n variant om van te likkebaarden, maar wel met de aanbeveling vooraf de stafkaart goed te bestuderen en bovendien verzekerd te zijn van standvastig weer. De route loopt in dat geval bovenlangs de genoemde drie

Seeën, om vervolgens in zuidwestelijke richting de Tellergrat te volgen. Als bakken staat de markante Löffelhorn van +3.095 m pal voor de juiste richting.

Ter hoogte van de Löffeltätsch gaat het pas goed naar omlaag en wel oostelijk langs de schitterend gelegen Trützisee op +2579 m. Er is weinig verleiding voor nodig om daar aan het glasheldere water even flink uit te blazen. Maar kijk dan niet vreemd op wanneer het 'alleen op de wereld gevoel' zijn kop op steekt, want dáár ben je – misschien met uitzondering van wat gemzen – echt alleen!

De verdere afdaling verloopt – soms met schapen, tuk op zout, achter je aan – langs de bergheilingen door het langgerekte Trützital aan de oostkant van de Geschinerbach. Reken op een echt lange dagtocht voordat het lieflijke dorpje Geschinen is bereikt!

-Wordt vervolgd-

UIT DE MEDIA

Eindhovenenaar wandelt na een jaar China binnen

Jan Vroomans (37) uit Eindhoven is in één jaar van zijn geboortestad naar China gewandeld. Hij zegde zijn baan als docent op, verkocht zijn hele hebben & houden en begon te lopen in oostelijke richting. In Hongarije besloot hij pas om China als eindbestemming te kiezen.

Eind november maakte zijn web dagboek (www.walkingdutchman.nl) melding van ruim 400 dagen lopen, waarin 7.750 kilometers zijn afgelegd en 10 landen zijn doorkruist waaronder de Oekraïne en Kazachstan. Het webdagboek wordt nu ook deels in het Russisch vertaald, door inwoners van landen waar Jan doorheen trok en met wie hij vriendschap sloot. Ook is er al een Chinese versie.

Onderweg is Jan enorm verwend: „Zoveel mensen hebben hun huizen voor mij geopend, hebben mij op de een of andere manier ondersteund.” Hij heeft wel heimwee naar Nederland, maar het kan nog wel een paar maanden duren voordat hij weer voet op Nederlandse bodem zet.

Binnen China hoopt hij in elk geval Peking nog te bereiken. Maar het kan zijn dat dat vanwege visumproblemen niet gaat lukken.

Bron: ED, zaterdag 13 oktober 2007

Gebindoekt wandelen in Rooi

Een geluidswandeling die gebindoekt moet worden afgelegd. Dat is onderdeel van een manifestatie in Sint-Oedenrode. Geluidskunstenares Cilia Erens liet zich inspireren door de heilige Oda (die blind was) en dompelt de wandelaar onder in geluiden die de sfeer oproepen van het ruige Schotland dat de naamgeefster ooit ontvluchtte.

Er wordt komend jaar nog meer kunstzinnig gewandeld in Rooi. Landschapsarchitect Paul Roncken ontwierp een pad dat o.a. de geschiedenis van de zeven 'slotjes' ophaalt. Van die kasteeltjes zijn er nog maar drie over, en dat verklaart meteen de titel van zijn project: '7 waarvan 3'.

Bron: NRC, 12 oktober 2007
(zie ook www.skor.nl)

Het Maarten van Rossumpad (1)

Maarten van Rossum (niet te verwarren met de historicus Maarten van Rossem) heeft in de lage landen vele bloedige sporen nagelaten. Hij leefde van 1478 tot 1555. Vanaf 1517 vocht hij onder Karel van Egmond voor de onafhankelijkheid van Gelre en trok, al plunderend en brandstichtend, door Friesland, Luxemburg en alle gebieden daartussen. Hij moest uiteindelijk in 1543 zwichten voor Karel V, kwam onder diens leiding, bracht het tot Gouverneur van Luxemburg, en kon niettemin gewoon doorgaan met plunderen. Twaalf jaar later overleed hij aan de pest. Het plunderen maakte hem er zeker niet armer op; verschillende kastelen langs het pad waren zijn eigendom, zoals het Oude Loo en de Cannenburg te Vaassen.

In de zomervakantie van 2007 willen we met de hele familie een week naar Ommen. Om dit wandelend te bereiken beginnen Onne en ik half augustus 2006 aan het 322 km lange afstandswandelpad van 's-Hertogenbosch naar Ommen.

17 augustus 2006 **station -> huis 11,7 km**

Met de stadsbus rijden we naar het beginpunt van de route: station 's-Hertogenbosch. Voor deze tocht hebben we een 'eigen' stempelkaart gemaakt, we vergaren stempels bij o.a. stations en cafés. We beginnen meteen 'goed' door de Havensingel voorbij te lopen. Dat verkeerd lopen zal ons nog wel vaker gebeuren (van enkele meters tot zelfs meerdere kilometers).

Onne kletst vandaag iets minder dan anders (hij heeft een radiootje in zijn oren) en zo krijgen mijn gedachten de vrije loop.

In het dorp Engelen komen we langs het huis van Loni (een bekende, waar ik binnenkort in de tuin zal gaan werken). Zij heeft een paradijselijke achtertuin, waar we even pauze houden met een vers appeltje van eigen boom. Bij Sluis Engelen blijven we een tijdje kijken en zo zijn we net voor zessen thuis om meteen aan te schuiven voor het eten.

18 augustus 2006 **Huis -> Lith 17 km**

We beginnen op de Empelse dijk en lopen bijna tegen een schaapherder met zijn kudde aan, verderop nog een schaapherder. Het brandnetelpad onder de snelweg is met korte broek niet zo fijn.

Bij de Blauwe Sluis houden we pauze op het terras, ze zijn nog niet open, dus eten we onze eigen boterhammen op

tot ze toch open gaan en we nog maar wat bestellen. Bij een uitzichtpunt met zicht op Andries (verbinding tussen Maas en Waal) houden we heel kort pauze; door de harde wind is het toch wel koud. De route volgt de Maas stroomopwaarts over de dijken. Op de Lithse dijk bellen we alvast Batax (Bart Taxi) voor een lift vanaf de kerk in Lith.

19 augustus 2006 **Lith -> Zaltbommel 21,6 km**

Met de auto gaan we naar Lith (Bart en Dirk halen die later op) en nemen het pontje over de Maas. We lopen veel over dijken en Onne heeft nog steeds een radiootje in zijn oor, zo komt hij ploteling met politieke uitspraken...

Bij Heerewaarden volgt een mooi stuk (oude vesting) over grasdijken. We houden pauze bij collega kunstenaar Els, zij werkt veel met wol en houdt net open atelier. In Rossum alweer een pauze bij Villa Pannenkoek eten we uiteraard een pannenkoek.

Dan verder door natuurgebied de Kil

van Hurwenen. Gak, gak, gak... we jagen een groep ganzen op. De laatste pauze is op een bankje met zicht op de Waal, veel vogels, libellen en van een steenfabriek aan de overkant zien we alleen nog de schoorsteen. Het rondje Zaltbommel komt later wel.

9 september 2006 **Zaltbommel -> Wadenoijen 21 km**

We beginnen onder de Martinus Nijhoffbrug (vernoemd naar de dichter), waarmee we de Waal 'oversteken'. Bij kasteel Waardenburg is het aardig druk door de open monumentendag, maar we zijn net begonnen en wandelen door langs de pompoenenmarkt in de volgende kasteeltuin van Neerijnen. Bij eetcafé 't Hart in Opijnen houden we pauze met mooi uitzicht over de

Waal en de brug. We lopen veel over de verhoogde dijken en een stukje door het bos van Neerijnen.

De volgende pauze bij cafetaria Andersnogiets te Varik hadden we beter later kunnen nemen; om de hoek ligt namelijk een mooie theetuin bij 't Veerhuis. Na de dijken, volgt bij Ophemert een mooi pad langs het kasteel. Even verderop rijdt Batax ons bijna van de sokken, mooi moment om te stoppen met deze etappe.

30 september 2006 **Wadenoijen -> Rijswijk 22 km**

Deze dag lopen we dwars door de Betuwe en gaan over de nieuwe Betuwelijn en de snelweg A15. We passeren Wadenoijen en Kapel Avezaath, bij het eerste bankje op de kaart houden we pauze met uitzicht op de Linge (de langste rivier binnen Nederland).

De hele Betuwe hangt vol met appels en peren, wij 'oogsten' 2 appels en 10 walnoten en lopen verder langs de Linge. Bij de Pannenkoekenbakker in Buren

worden we bekogeld met eikels door de eiken rondom het terras.

Tot nu toe gaat de route veel over asfaltwegen met langsrazende auto's, ook krijgen we 3 blaffende hondjes achter ons aan en we schrikken ons rot als een grote hond met gemak over een hek springt (we zijn dus niet zo dol op honden). Pas na Buren krijgen we een stukje onverhard,

In Zoelmond even uitpuffen tegenover de kerk. De bronzen stoelen langs de dijk laten we maar staan. Nog even over de indrukwekkende Prinses Marijke sluizen en dan zijn we bij ons eindpunt (het witte kerkje in Rijswijk) waar Bart voor ons de auto heeft geparkeerd.

9 oktober 2006

Rijswijk -> Rhenen 25 km

Onne heeft een vrije maandag en Batax brengt ons naar 't kerkje in Rijswijk. Vandaag veel over asfaltdijken langs de Nederrijn, de routebeschrijving is daarom kort. We hebben een mooi uitzicht op Amerongen.

De route gaat even van de dijk af, langs een forellenvijver en een galerie. Veel boomgaarden hangen nog vol met appels en peren en onder lange rijen notenbomen liggen walnoten (we rapen ze niet, want in onze gezamenlijke tuin hebben we al emmers vol walnoten geraapt). Op een bankje langs de dijk hebben we uitzicht op de Utrechtse Heuvelrug. Deze dag zijn er weer veel (waak)honden, maar gelukkig blijven ze op hun eigen erf.

Na 15 km eindelijk geen langsrazende auto's meer, maar een fietspad over de dijk langs de oude Rijn (de vroegere loop van de Rijn). In Lienden bij café Torenzicht even van de route voor een thee/chocomelk pauze. Tot in de woonwijk in Kesteren blijven we (iets te ver) over het fietspad lopen, we kijken hierdoor even van de route en komen na 25 km via een hoge (wiebelige) brug over de Nederrijn bij station Rhenen. De trein brengt ons weer naar 's-Hertogenbosch.

23 december 2006

Rhenen -> Ede 21 km

Onne heeft kerstvakantie, dus plannen we een tweedaagse. Met de auto gaan we naar station Rhenen; Bart loopt het eerste stuk mee. Eerst onderlangs de Grebbeberg, maar dan 162 treden omhoog, hijg, hijg. Onne geniet van de steilte en het uitzicht. Bij het oorlogsmonument, militair ereveld Grebbe-

berg, staan we een tijd stil bij het oorlogsinfocentrum.

Bart keert terug naar de auto en wij dalen af en lopen verder over de rivierdijk langs natuurgebied de Blauwe Kamer en dan door de polders onder Wageningen langs. Herinneringen borrelen boven, meer dan twintig jaar geleden liep ik hier een jaar stage bij de Landbouwuniversiteit. Verder door de Wageningense uiterwaarden, langs een eeuwenoude steenfabriek 'Bovenste Polder' (Bart zijn nicht heeft hier haar atelier). Ruim 100 treden omhoog om de Wageningse Berg te beklimmen, door het Arboretum met weer een mooi uitzicht over de Nederrijn. Langs Oranje Nassau's oord en een pauze bij Hotel Nol in 't Bosch (eigenlijk iets te chique voor ons) waar mijn opa en oma vroeger vaak hebben gelogeed.

Even zijn we de weg kwijt, gelukkig komt Bart ons net tegemoet lopen, het begint al te schemeren en de mar-

kering is moeilijk te zien. Langs een beek, over een fietspad en dan een smal paadje naar Nivonhuis Bosbeek, waar we overnachten. Toevallig logeert hier ook Marianna (die ik ken van de Afrikaweg). 's Avonds vermaken we ons in de kelder met stoelvoetbal, banzaai en kaartspelletjes.

24 december 2006

Ede -> Oosterbeek 21 km

We slapen uit en om half elf vertrek-

ken we weer. Het begin van de route is lastig, we lopen een stuk te dwalen en komen er niet helemaal uit. Met gps, routebeschrijving en kaart komen we een stuk verder uiteindelijk weer op de route. Mooie paadjes langs akkers; in Heelsum lopen we langs een golfbaan, sportvelden, volkstuintjes en het kerkje van Heelsum.

Op en neer onder snelwegen door hebben we nog een ontmoeting met het Airbornepad. Een bordje met routewijziging (anders veroorzaken we overlast volgens de terreinbeheerder) laat ons even echt dalen en klimmen. Via een mooie holle weg houden we bij kasteel Doorwerth in de theeschenkerij Zalmen een flinke pauze. Hierna komen we op bekend terrein: onlangs liepen Onne en ik hier de Sint Nicolaastocht van Oosterbeek. Veel dalen en klimmen door de bossen.

Door Hevedorp en langs de Westerbouwing, hier de trap af en een klinker(kerke)pad volgen naar Oosterbeek, daar door de uiterwaarden. Het is vandaag een koude mistige dag en we hebben het wel zo'n beetje gehad. We nemen de trolleybus naar station Arnhem, waar flink wordt verbouwd. Ik ontdek dat ik mijn strippenkaart en kortingskaart kwijt ben geraakt, het kopen van een kaartje duurt wat langer en we proberen al trappen op rennend de trein te halen, Onne springt in de trein en ik hijg met twee kaartjes in

de hand er achteraan en haal de trein net niet. Ik neem een trein later en Onne is gelukkig het volgende station (een koud Arnhem Zuid) eruit gestapt. We zijn blij elkaar weer te zien.

19 februari 2007

Oosterbeek -> Arnhem 17 km

Onne geniet van zijn carnavalsvakantie; alleen zondag bezocht hij verkleed met WSV Groot Gestel Oeteldonk. Sa-

men gaan we de komende vier dagen een aantal etappes lopen.

Deze eerste dag zal een korte etappe worden. Met de auto gaan we naar Oosterbeek, half twaalf beginnen we met zijn drieën (Bart loopt mee) bij landgoed Mariëndaal, onder het spoor door Groot Klimmendaal bereiken we de Groene Bedstee, een berceau van beuken. We hebben hem alleen nog maar kaal en bruin gezien; van de zomer nog maar eens hier wandelen voor de groene versie.

Door de landgoederen van het Geldersch Landschap; Landgoed Warnsborn, Schaarsbergen en Zijpendaal komen we in Arnhem. We lopen mijn twee tantes tegen het lijf, ze zijn net bezig met hun dagelijkse vijverommetje door park Sonsbeek.

Na een pauze bij de nieuw ingerichte Brasserie de Boerderij loopt Bart naar station Arnhem en neemt daar een trolleybus om de auto weer op te halen. Onne en ik lopen via park Sonsbeek en de Braamberg naar Stayokay Alteveer (vroegere jeugdherberg). Als Bart er weer is, lopen we weer terug door Sonsbeek naar mijn tantes voor een bezoek, hier kunnen we heel wat bijkletsen en genieten van avondeten. In het donker 'klimmen' we in een halfuurtje terug naar de Stayokay.

20 februari 2007

Arnhem -> Eerbeek 26 km

Half tien zitten we aan een uitgebreid ontbijtbuffet, Bart loopt het eerste stuk weer mee, door park Klarenbeek bereiken we hoogte 80, met vandaag een niet zo'n weids uitzicht over Arnhem en omgeving door de mist. Tijdens mijn stage

in Wageningen, jaren geleden, mocht ik bij mijn tantes in Arnhem logeren en dat was vlakbij hoogte 80; zodoende ken ik deze buurt nog wel goed.

Via de wijk Geitenkamp en onder de snelweg A12 door komen we in gemeente Rozendaal. Park Rozendaal is nog even gesloten, dus de bedriegertjes bewaren we voor warmere dagen. Bart keert met een kleine omweg terug om de auto te halen. Hij gaat boodschappen doen en alvast inchecken bij het ABK huis te Eerbeek. Wij gaan verder door het Nationaal Park Veluwezoom, langs beekjes, over stuifzanden en heidevelden, met vooral veel hoogteverschillen.

Boven op de Posbank, op een koude bank van steen, houden we pauze. Hierna even opwarmen in het luxere paviljoen de Posbank en lunchen samen met Bart.

Buiten houdt onze achterbuurvrouw Thea met vriendin pauze, ze lopen vandaag toevallig een NS wandeling. Ze is niet de enige: we komen regelmatig wandelaars tegen met het kleine NS boekje in de hand.

Door de Onzalige Bossen gaat het pad via de Koningslaan, een lange beukenlaan dwars door het bos, op en neer. Onne rent als een jong veulen, ik doe het iets voorzigtiger, en probeer niet over de boomwortels te struikelen. De Carolinahoeve is dicht en het wordt qua wandelaars wat rustiger.

Bij de Schaapsallee staat een bankje waar we op neerploffen. Auto's rijden hier af en aan om honden of hele gezinnen uit te laten. We komen langs sprengen (oorsprong van een beek, de grond werd afgegraven tot het grond-

water) en door Laag Soeren. Bart komt ons weer tegemoet lopen. Bosarbeiders zijn met motorzagen in de weer en het laatste stukje lopen we over het Jaagpad langs het Apeldoorns kanaal tot het Nivonhuis ABK te Eerbeek.

Door al het stijgen en dalen deze dag, ploffen we op een stoel neer en kunnen een half uur lang alleen nog maar voor ons uitstaren. Als ik weer een beetje bijgekomen ben loop ik bijna tegen Flora (die ik ken van de Afrikaweg) aan. Zij is hier met haar moeder en fietst langs Nivonhuizen.

21 februari 2007

Eerbeek -> Apeldoorn 26 km

Het eerste uur vervolgen we het jaagpad langs het Apeldoorns kanaal, de poncho's gaan aan en uit, voor een paar spatjes regen. Na een pauze op boomstammen betreden we een bos van Defensie, maar gelukkig wordt hier vandaag niet geoefend.

We gaan onder de snelweg door en langs het toeristisch (stoom)spoorlijntje. In Beekbergen wijken we even van de route om pauze te houden in eetcafé 't Pandje, we lopen nog wat heen en weer - mede omdat we de routebeschrijving laten liggen.

Helaas begint het hier ook te regenen en de poncho's gaan weer aan. Bij Bruggelen (bos) herkennen we stukken die we gelopen hebben met de Apeldoornse vierdaagse. Het laatste stukje door Orderbos zijn we hondsmoe, we slepen ons de laatste kilometer vooruit.

Bij de Stayokay kunnen we eindelijk die natte zooi uittrekken. Onne ploft uitgeteld op een bank voor de tv, we twijfelen of we de volgende dag nog

wel verder willen, maar kiezen ervoor om de voorgenomen etappe iets in te korten.

22 februari 2007

Apeldoorn -> Vaassen 19 km

Bij het ontbijtbuffet maken we een lunchpakket voor onderweg. Via Berg en Bos, een villawijk, bereiken we paleis 't Loo. Het koetshuis is gesloten, dus denken we pauze te houden in het restaurant van paleis 't Loo, maar hier hebben we een entreekaartje voor nodig. Dan houden we maar pauze bij cafetaria Charly iets verderop, die net open is.

Verder lopend zien we een markering over het hoofd en lopen prompt 2 km te ver rechtdoor, weer terug en verder over modderige voet- en ruiterspaden. Bij een picknickbank houden we even pauze om via een ruime bocht om Vaassen verder te gaan. Park Cannenburgh is tot 1 mei gesloten wegens werkzaamheden, dus moeten we omlopen. 't Koetshuis bij kasteel Cannenburgh is gelukkig wel open en na een flinke pauze nemen we de bus naar Apeldoorn, daar gaan we winkelen en panenkoeken eten.

Via Utrecht proberen we thuis te komen, maar door een computerstoring heerst daar een grote chaos. Sporadisch rijdt er een trein, we besluiten via Geldermalsen te gaan, daar haalt Bart ons met de auto op en om negen uur zijn we eindelijk thuis.

-wordt vervolgd-

-Joop Reichenfeld-
www.wandeljoop.nl

HALLO WANDELAARS!

KWD: mooie dagen, zonder modder

3 augustus: richting Nuenen en terug. Grote rust in café Schafrath (Nuenen).

Alweer een mooie tocht. Goed gepijld, mooi parcours, heel veel bossen en kleine smalle paadjes. Heel leuk. Vincent van Gogh heeft ook hier vertoefd.

Het weer was goed, 25 graden. Vanmorgen om 7 uur hebben we ontbeten. Ons hotel De Gouden Leeuw ligt ongeveer een kilometer van de startplaats in Geldrop vandaan. Rond 7:30 uur gingen we richting De Kiviet. Om 8:00u zijn Kees en ik gestart. Rond 16:00u waren wij binnen. Vandaag hebben we in ons hotel heerlijk gegeten. Rond 23:00 naar bed gegaan.

4 augustus: naar Lierop en terug. Grote rust in café Van Oosterhout, heel leuk!

Vanmorgen gingen Kees en ik weer vroeger er tegenaan. Om 8:00u vertrokken wij richting Mierlo en Lierop. Ook gezellig. Jan van der Zanden komt uit de streek. Hij is geboren in Gerwen, een klein dorpje. Daar vertelt hij met trots over.

Vandaag gingen we echt over de Stra-brechtse Hei, die volop in bloei stond. Prachtig! Het was nu al warm tot zeer warm, rond de 30 graden en we hadden mooie vergezichten.

Onderweg is Inge twee keer gevallen door slechtheid. Kees houdt Inge in de gaten door mee te kijken, maar Kees viel ook twee keer. Maar gingen wij door. Verder ging alles weer naar wens. Nog een stuk met Jans gelopen. Die is nog heel goed: vanavond loopt ze 80 km. Co en Piet gingen voor de 110 + 3x35 km. Vandaag kwamen wij rond 16:00u bin-

nen. Nog gezellig op het terras gezeten, op ons gemak een heerlijk Trappistje gedronken. Rond 18:00u gingen wij richting hotel. Bij de Griek gegeten waar Peter, Els en Theo ook waren. In de buurt van het ziekenhuis nog koffie gedronken. Omstreeks 23.00u gaan slapen.

5 augustus: naar Heeze, Sterksel en terug. Grote rust in De Gouden Leeuw in Heeze.

Vandaag ging het redelijk goed met het stokken lopen (Nordic Walking). En Ria en Kees hebben mij goed geloofdst. Het weer was ook fantastisch, 30 graden.

Vanmorgen had ik nog geen zin. Beetje benauwd na het ontbijt. Toch naar buiten, waar Vera al klaar stond. Met ons drieën heerlijk gelopen. Vanwege de hitte mochten de wandelaars eerder weg. Rond 7:55u zijn wij voor de 35 km gestart. Het ging toch heel goed, dus aan de wandel.

De hei staat ook vandaag weer mooi in bloei. Er waren mooie vergezichten en veel bos. En het kasteel in Heeze blijft altijd mooi. Er was niets dat tegenviel. Alleen liepen we dicht bij de sloot en over smalle paadjes. Maar dat is OLAT. Wel leuk. Ja hoor!

Vandaag zijn we rond 16.00u gefinisht. Rond 18:00u richting hotel, dat gesloten was. Bij De Zwaan aangelegd en gegeten. Rond 21:00u onder de douche en slapen.

Het waren drie mooie dagen met bijna geen modder. Ook dat is OLAT.

-Kees en Inge Mol-van Egmond-

Lotgevallen in de buurt van de Lot

Je hoort steeds meer over wandelaars die de pelgrimsroute naar Santiago de Compostella lopen. De meeste Compostella-gangers hebben deels een religieus motief. Of dat het geval is in het groepje dat zich bij Theo Tromp heeft aangemeld voor een dertiendaagse wandeling over het traject Le Puy-Cahors, weet ik niet zeker, maar we hebben in ieder geval een fantastische vakantie gehad.

Het begint allemaal op **vrijdag 17 augustus** in Eindhoven, waarvandaan Theo ons die eerste avond al een heel eind richting Zuid-Frankrijk brengt. We zijn aan elkaar gewaagd: met Arie Evegroen, Loek Labout en Martin van Ruijven ben ik anderhalf jaar daarvoor nog – ook met Theo – naar La Gomera geweest, en met de twee echtparen, Theo en Loes Jansen en Sjaak en Nel van de Raad heb ik ook al langere tijd contact. Eindelijk kunnen we weer eens bij temperaturen van 25 graden en hoger gaan wandelen; in Nederland hebben we de laatste weken vaker stortbuien, langdurige regen en koude wind over ons heen gehad. We moeten nog wel even omrijden naar Tilburg om Theo en Loes af te halen – die hebben een paar uur daarvoor nog de laatste dag van de 4Daagse van Doetinchem gelopen. Theo slaagt er desondanks in om voor middernacht het Formule-I hotel te bereiken.

Op **zaterdag 18 augustus** rijden we de resterende kilometers naar Le Puy-en-Velay. Zo nu en dan is er nog wat oponthoud van een péage (tolweg), maar de automaten zijn gewillig (soms zit er zelfs een ‘echt mens’ achter het loket). Tegen een uur of vier zien we Le Puy in de verte liggen. Voor Tour de France-liefhebbers moet bij deze plaats een belletje gaan rinkelen; een groot aantal etappes is in het verleden geëindigd op de Puy-de-Dôme. Nu valt de stad op vanwege de kathedraal, een klein kerkje en een groot beeld (12 meter hoog) van Maria met het kindje Jezus, die alle drie op een eigen heuvel gelegen zijn. Je hebt de Notre-Dame in Parijs, maar hier heb je iets veel groters, de Notre-Dame van heel Frankrijk.

Het busje sputtert even tegen bij het omhoog rijden naar onze eerste overnachtingsplaats, een jeugdherberg, maar met een beetje aanduwen komt alles toch weer goed. Met de bagage binnen en de bedden opgemaakt gaan

we in een leuk restaurantje buiten eten. Weliswaar hangt er nog een tentdoek boven ons, maar je hebt meteen in de gaten dat je hier niet vaak kou hoeft te lijden!

Zondag 19 augustus: voor we de eerste 29 kilometer van de Pelgrimsroute lopen nog een bezoek aan de kathedraal. We zijn niet helemaal volgens de etiquette gekleed (korte broek); toch slagen we erin om een paar kaarsen op te steken. Omdat de kathedraal zo hoog gelegen is, heb je vanaf de voorkant een prachtig uitzicht over de omgeving. Ik heb daar ook een ansichtkaart van ge-

kocht: ‘aan het begin van de weg van Saint Jacques de Compostella’.

Via een trap van 50 (?) treden lopen we naar beneden het centrum in. Nog even een foto van de groep bij een fontein met beelden en dan gaan we toch echt de markering volgen. Aan het eind van de stad zien we de bekende Jacobusschelp, die we nog honderden keren tegen zullen komen. We moeten weer omhoog, Le Puy ligt niet voor niets in de vallei.

Wanneer we de stad uit zijn, wordt de weg onverhard. Er liggen veel lava-steentjes, een bevestiging dat er hier enkele eeuwen geleden nog behoorlijke vulkanische activiteit is geweest. Ook hebben we een wijds uitzicht over de Auvergne-streek. Na vijf kilometer een eerste dorpje, meer een gehucht, La Roche. Nog eens 3 kilometer verderop de eerste ‘Theo-rust’ met koffie, koek en yoghurt-drink. Het is redelijk warm, zeker als we in een open grasgebied komen, waar we tussen uitgedoofde vulkaankraters doorlopen.

In het plaatsje Montbonnet is het eerste café met terras, maar omdat daar een familiefeestje aan de gang is, worden we het bos ingestuurd. Letterlijk, want inderdaad begint er 1500 meter buiten Montbonnet een bos. De middag is nu al enigszins gevorderd en het wordt tijd voor de warme hap. Aan de kant van een bosweg voorziet Theo ons van soep en stokbrood met kaas of vlees. Tijdens de rust passeert een jong gezin

met vier kinderen, in leeftijd variërend van 5 tot 11 jaar. Maar de blikvanger is toch wel een ezel, die een kind en een behoorlijk gewicht aan bagage vervoert.

We krijgen nu een heel lange afdaling, in het begin door het bos, maar daarna prachtige vergezichten, waarbij we ook metersdiep kunnen kijken. Na het gehucht Le Chier eerst over een veldweg, daarna weer meer bomen, en het pad wordt rotsiger, waarbij de wandelstok als derde been toch goed van pas komt. De voorlaatste plaats, Saint Privat d' Allier, wordt gedomineerd door een heuvel met daarop een kasteelruïne en een gotische kerk, die zeven eeuwen gelden gebouwd is. Hier hebben we dan eindelijk de eerste caférust, die wat mij betreft 80 minuten eerder al had mogen komen. We zitten niet aan 'du vin', maar aan een Belgische trappist. Ja, de Fransman is tegenwoordig niet meer standaard een wijndrinker!

We blijven nu een tijd op hetzelfde niveau lopen, tot we bij de kasteelruïne van Rochegude zijn. Een ronde toren is de blikvanger van deze burcht. Daarna volgt er weer een moeilijke afdaling, omdat er veel kleinere en grotere rot-sen op het pad liggen, is het uitkijken geblazen. In het boekje staat dat we op de tweede helft 650 meter dalen, en dat is niet niks. Uiteindelijk zien we Monistrol d' Allier (Allier is de naam van een rivier) beneden liggen. Via de mobiel dirigeert Theo ons naar een café vlak bij de brug. Hier kunnen we om zes uur eten. Arie koopt – na een beetje wikken en wegen – een originele houten wandelstok van de Auvergne.

Maandag 20 augustus: een afstand van 26 kilometer vandaag. Om 9 uur zijn we weer in Monistrol. We nemen nu definitief afscheid van het huurbusje van Theo; in een garage moet de autodokter de patiënt maar genezen. Na het vele dalen van gisteren, klimmen we meteen weer over bochtige zandwegen door het bos. In de hoogvlakte merken we dat het weer hier, net zoals bij ons de hele zomer, het een beetje laat afweten. Er staat veel wind en op een thermometer komt het kwik niet hoger dan 12 graden. In het eerste gehucht, Vemet, bestaat de populatie uit 3 honden en 4 katten. In het volgende, genaamd Rognac, is een buitenterras, waar het door een dreigende depressie niet zo goed toeven is. En over de koffie lopen de meningen ook uiteen. Daarom

maar snel doorlopen naar Saugues. Van boven hebben we een mooi uitzicht over de stad. De kathedraal met hoekige toren valt meteen op. Op dit punt staat ook een langwerpige houten zuil, een soort totempaal, en daarom een dankbaar foto-object. Saugues is de eerste grotere stad die we sinds Le Puy doorkruisen. Omdat Theo vandaag niet voor de fourage kan zorgen, eten we daar warm. Er zit behoorlijk wat olijfolie op de salade. Daar tegenover staat dat de wijn niet wordt doorberekend. Aan het eind van het stadje weer een houten kunstwerk, waar meer religieuze aspecten van de pelgrimage in zijn

verwerkt. We gaan een beetje omhoog door het bos, waar we nog een herder met schaapskudde tegenkomen. In La Clauze lopen Arie en ik ver vooruit – een heel ongewone situatie – en we moeten zelfs meer dan een kwartier op de rest wachten. Vanwege de olijfolie van Sauges moet iemand namelijk tig keer een sanitaire stop maken. Op een granietblok ligt weer een ronde toren: het restant van een kasteel uit de 12e eeuw.

Tussen Saugues en La Clauze krijgen we een buitje van twintig minuten en op het laatste stuk wordt de lucht vóór ons inktzwart. We moeten nog zeker 5 kilometer. Achter ons is een regenboog voor zeker 80 procent te zien, dus of we Chanaleilles, waar we vanwege het busjesprobleem eerder dan gepland zullen stoppen, droog gaan halen is zeer onzeker. Net als de eerste druppels vallen, zitten we in een café bij de brug. Noodgedwongen worden we in twee groepen vervoerd naar het 5 kilometer verderop gelegen Les Faux, waar we voor het eerst in een gite overnachten.

Dinsdag 21 augustus: om de gisteren te weinig gelopen kilometers enigszins te compenseren hebben we nu een aanlooproute van 3 kilometer. Bij het gehucht Le Rouget zien we weer markeringen. Na een mooi smeedijzeren kruis kunnen we het eerste halfuur op hetzelfde niveau doorlopen, daarna gaat het weer enkele tientallen meters omlaag naar St. Alban. Aan het begin van die stad staat een kasteel, dat momenteel dienst doet als psychiatrisch ziekenhuis. Dat is voornamelijk te danken aan broeder Hilarian, die het kasteel in 1821 kocht om er een asiel te stichten voor krankzinnige vrouwen. De excentriekeling was binnen een paar jaar failliet en daarna is het gebouw door het departement overgenomen. Sinds 1850 kunnen er ook mannen terecht. Anno 2007 valt vooral het administratiegebouw op met marmeren raamomlijstingen.

Bij een boulangerie kopen we brood en gebak, want Theo zien we ook vandaag niet voor het eind van de route. Als we de stad uitlopen, blijft Arie's wandelstok onbedoeld achter, waardoor we die dag ongeveer een half uur achter de rest blijven lopen. Geen nood, na wat regen 's ochtends is het mooi weer en het is toch onzeker hoeveel tijd Theo nodig heeft om de twee huurauto's naar Aumont-Aubrac te brengen. De streek

waar we nu doorheen lopen, heet de Lozère. Net buiten de stad een dubbelzijdig kruis. Hier zien we iets wat vooral in dit gedeelte van Frankrijk voorkomt: aan de ene kant een afbeelding van Christus en aan de andere kant heeft Hij gezelschap van Maria.

We klimmen nu toch al gauw weer zo'n 100 meter over een rotsig pad, waarover ook een mountainbiker aan het 'pelgrimeren' is. Om het plaatsje Les Estrets te bereiken gaat het weer even flink omlaag. De klokkentoren van de kerk is vrij gemakkelijk, via een trapje van twaalf treden te bereiken, maar er was daar DANGER. Vijf minuten per dag worden de klokken geluid en daar kun je een behoorlijke opdonder van krijgen.

Buiten het dorp in de vallei van het riviertje de Truyère nemen we langs een landweggetje een pauze, dat mag wel na tweeënehalf uur lopen. Als we weggaan, zien we dat we op een afstand van nog geen 10 meter gezelschap hebben van een grote kudde koeien. De zwarte stier op de achtergrond kijkt ons argwanend aan. De vrij rechte weg stijgt weer een stukje we genieten van het zicht op heuvelruggen, die kilometers verderop liggen.

Eenmaal op de verharde weg is het nog maar 3 kilometer naar Aumont-Aubrac, waar we om tien minuten voor drie aankomen. Het wordt een lange zit, want Theo komt pas na zessen aan. Hij heeft helaas maar één huurauto, maar dat is dan wel een luxe jeep waar je in Nederland toch al gauw 50.000 euro voor moet neertellen. Los van het feit dat er voorlopig voor personenvervoer tweemaal gereden moet worden, kijk je je ogen uit vanwege allerlei ingebouwde elektronische en technische snufjes.

Woensdag 22 augustus: we overnachten in het plaatsje Nasbinals in een gite, die duidelijk minder luxueus is dan de gite van gisteren in Les Faux. Vooral de ruimte tussen de bedden is erg krap. Theo heeft echter ontdekt dat hij in diezelfde plaats contact heeft gehad met een hotelier en we zullen vandaag naar dat hotel verhuizen. Nadat we onze bagage in een hoek van de loge hebben neergezet, vertrekken we voor een wandeltocht van 26 kilometer naar Aumont-Aubrac.

We lopen in omgekeerde volgorde, en op die manier wandelen we de andere

pelgrims tegemoet. Ik heb het er nog niet over gehad, maar we zijn er de eerste drie dagen al heel wat tegengekomen. Het weer is voor de derde dag niet optimaal, het is mistig en het regent licht bij 16 graden.

Dit is ook het meest desolate en troosteloze gedeelte van de route. Gelukkig worden er hier runderen gefokt, dus er is wel dierlijk leven. En hoe nat het ook is, dat weerhoudt een aantal koeien er niet van om pootje te gaan baden in de rivier de Bès. Die lijkt diep, maar ze banjeren er gemakkelijk doorheen. Wij gaan natuurlijk over de gotische brug.

Een pas geteerde weg heft dat troosteloze effect een beetje op; hier moeten toch regelmatig vrachtwagens komen om de runderen af te voeren.

In het gehucht Rieutort d' Aubrac, waar Theo met de 'nieuwe' wagen staat, is een gemeenschaps-bakoven. Volgens het boekje zijn er ook fontein, maar dat blijken waterbakken waar kikker-visjes lustig in rondzwemmen.

Even buiten het gehucht Feneyrols zijn een paar Franse trekkers, die ons alles vertellen over het monument van Louis Dalle. Deze man is in een herenboerderij in Feneyrols in 1922 geboren als dertiende van een joods gezin van vijftien kinderen. Hij is een gedeelte van de Tweede Wereldoorlog geïnterneerd geweest in kamp Buchenwald, overleefde dat en werd missionaris in Peru. Daar werd hij 20 jaar later zelfs bisschop. Uiteindelijk overleed hij in 1982.

Nu komen we over een onverhard gedeelte, waarbij we zelfs natte voeten dreigen te krijgen omdat het weiland enigszins drassig is. Bij een kruispunt (moest wel, want dit heet op zijn Frans 'Quatre Chemins') zitten veel pelgrims buiten op het terras. Wij gaan naar binnen, maar de koffie is hier slechter dan twee dagen geleden. Dan maar gauw over een brede bosweg naar Lasbros. Het is gemakkelijk wandelen (niet veel stijgen) en ook de zon laat zich weer een beetje zien.

Na dit bos over twee grote wegen naar La Chaze-de-Peyre, en hier staat Theo weer met soep, en braadworst – kortom voldoende eten om de avond te halen. Theo kan ook nog een Nederlandse pelgrim wat aanbieden, die net zoals wij in Le Puy begonnen is.

De laatste 5 kilometer naar Aumont-Aubrac gaan over brede onverharde zandwegen. Na via een tunnel een autoweg gepasseerd te hebben, missen we een schelpmarkering, en missen daarvoor Theo, die ons tegemoet loopt. Via de mobiel komt het toch allemaal weer goed. Ook nu wordt het weer een lange zit in het café. Er moet tweemaal op en neer gereden worden, en tussendoor slaat Theo ook nog bij een supermarkt het warme eten in. We hebben nu via het hotel een eigen huisje gekregen, met veel ruimere kamers dan gisteren. Het regent als we 's avonds in het hotel iets gaan drinken, hopelijk is die depressie niet te omvangrijk!

-wordt vervolgd-

Theo Tromp over zijn 3-daagse wandeltocht in Tsjechië:

De Julianatocht heeft mijn hart gestolen

Deze tocht heeft mijn hart gestolen; driemaal is scheepsrecht. Het is ruim drie jaar geleden dat wandelvriend Arie den Hartog me opmerkzaam maakte, dat men in Tsjechië een Juliana wandeltocht wilde gaan organiseren en of dat niet iets voor mij zou zijn. Het was mij te kort dag, dus wilde ik vorig jaar eens gaan kijken; echter geen medereizigers en geen zin om alleen te rijden. Een tweede gemiste kans.

Dit jaar vertrokken we dan toch met vier personen naar de streek waar in de tweede helft van de 12^e eeuw een aantal Hollandse huursoldaten krijgsgevangen werd gemaakt. Zij kregen een stukje grond om in hun onderhoud te voorzien en besloten daar te blijven. Enkele dorpen in deze omgeving dragen nog steeds de verbasterde namen van deze huursoldaten.

De Julianatocht start elk jaar op Koninginnedag, maar dat is niet de enige reden voor de naamgeving van deze tocht. In het Poolse dorp Sokolowsko staat de Andreasbaude, waar in 1936 prinses Juliana en haar moeder koningin Wilhelmina te gast waren om een aantal aspirant-huwelijkspartners te ontmoeten.

Onderweg een overnachtingstop in het grensplaatsje Hrensko. Na een heerlijk glas koel bier werden al snel de bedden opgezocht om van een verdiende nachtrust te genieten.

De volgende dag maakten we een korte maar prachtige wandeling. Daar we nog een eind moesten rijden lieten we de bekendste en prachtige rotsvorming, de grootste poort van de aardrots in Europa, de Prebischtor, links liggen.

We daalden af in een nauwe kloof en wandelden door tot we bij een bootje kwamen, dat ons 900 meter door de klammen (kloof) voerde. Onderweg werden we opmerkzaam gemaakt op de vele dieren die in de rotsvorm verstopt zaten. Na aankomst op een terras in Hrensko met een drankje en een hapje werd de reis voortgezet. Rond 18 uur bereikt we het plaatsje Janovicky waar we een erg mooi ingericht huis hadden gehuurd.

Op zondag meldden we ons om 16 uur in Vernerovice op het startbureau, waar we erg hartelijk werden ontvangen en gelijk al de gemoedelijke sfeer proefden. Bert en Mien begroetten iedereen en het bleek dat er al een grote groep

deelnemers was van de voorgaande jaren. Ook vele vrijwilligers waren aanwezig. Na het melden kregen alle deelnemers een oranje poloshirt van de Julianatocht. Tijdens de briefing waar we als OLAT speciaal werden begroet, kregen we beelden van de voorgaande tochten te zien en bijzonderheden over de tocht.

De volgende dag na een vroeg ontbijt werden de deelnemers met enkele bussen naar de start in Polen gebracht bij de Andreabaude. Hier werd even de geschiedenis van het gebouw verteld wat het te maken had met onze voormalige vorstin Juliana en na een "leve de koningin" (want het was tenslotte Koninginnedag) begonnen we aan onze wandeling.

Eerst over enkele rustige asfaltwegen; dit omdat de storm van januari grote schade had veroorzaakt en men hierdoor enkele paden niet kon bewandelen. Maar daarna doken we een veldweg in via een pittige klim, en bereikten we Sokolowsko, dat op het hoogste punt (851m) ligt. Hier kregen we allemaal koffie/thee met een heerlijk stuk gebak. Dit in de achtertuin van een oude dokterswoning. Het verhaal gaat dat deze speciaal gebouwd was voor de feesten van de vrouw van de dokter, omdat men de feesten in het ziekenhuis erg rumoerig vond voor de patiënten.

We brengen nog even een bezoek aan het prachtige Russisch Orthodox kerkje en dan volgt een lange zware heuvelbe-

klimming (760 m.) naar de Tsjechisch-Poolse grens. Bij het dorp Unislaw genieten we van een heerlijke bak soep met een vers broodje. Dan verder via Slaski en het veldpad tot de grensovergang Starostin. Dan de laatste klim via het bospad en een mooie vallei naar Vernerovice.

Tijdens het laatste stuk kwam me de GPS goed van pas, want na de grens liep ik via de gele route rechtdoor, maar na een zestal kilometers kwam ik er achter dat ik de verkeerde kant van deze route aan het volgen was. Door een doorsteek kwam ik al snel weer op het goede pad. Bij aankomst bleek dat het merendeel hier de fout in was gegaan. En Bert was dan ook opgelucht dat hij 's avonds alle schaapjes weer binnen had. Iedereen werd bij aankomst met applaus ontvangen, want er was vandaag menig kilometertje meer gemaakt. Maar we hoefden gelukkig niets bij te betalen.

's Avonds gebruikten we onze maaltijd op het terras met een prachtig uitzicht op de omgeving, maar na het nagerecht

was het zo afgekoeld, dat we naar binnen vluchtten.

De tweede dag stond ons eigen dorp op het programma: via de velden naar Brezova, Jetrichov en Broumov. Hier was de verzorging op het plein, waar men al druk bezig was met de voorbereiding van de 1 Mei-viering. De laatkomers hadden hier wat last van, omdat ze niet mochten oversteken. Dan de blauwe route naar het Rozendal en de gele (klimmend) naar het wintersportgebied Janovicky.

Waar ons de soep wachtte, kon ik het niet nalaten een heel groot bord met ijs te bestellen, waar Loek Zwennes later lekkerbekkend naar zou kijken op de foto. Vanaf hier over aantrekkelijke veld- en boswegen langs Hermankovice en met uitzicht op de hoogste berg Ruprechtice Spicak van 880 m. Via Ruprechtice en Mezimesti terug naar Vernerovice.

De laatste dag was ook een echte topper. We gingen het schilderachtige en beschermde natuurgebied Adrspach/Teplice in. Tussen hoge rotsformaties in allerlei vormen over trapjes en vlonders over het moerassige terrein. Je kwam ogen te kort om al dit moois op te nemen. Langs het riviertje de Metuje waar ook de heerlijke soep weer op ons wachtte, naar Novy Dvur en terug naar Vernerovice. Bij aankomst was er al een heel feestelijke stemming met muziek, dans, polonaise, en een optreden van een groep Friese wandelaars. Intussen

konden we genieten van een uitgebreid feestbuffet. Daarna werd dit geslaagde evenement afgesloten met een diploma- en herinnering-uitreiking.

Ze zullen ons zeker volgend jaar weer terug zien, misschien met een grotere groep van OLAT, want dat hebben de vrijwilligers en Bert en Mien zeker verdiend. Wij bleven als groep nog enkele dagen in ons verblijf en maakten wat uitstapjes naar de omliggende plaatsen, om uitgerust aan onze terugreis te beginnen. Ja, en voordat ik het vergeet: volgend jaar zijn de tochten van 28 t/m 30 april; wij zijn er dan zeker weer bij.

-Theo Tromp-

VOORUITBLIK GRENZELOZE TOCHT

OLAT 'bezuinigt' op asfalt

Ongeveer 1100 meter asfalt zijn dit jaar verdwenen uit de Grenzeloze Tocht, die OLAT nu al voor de zestiende keer organiseert samen met haar Belgische zusterclub Milieu 2000 uit Lommel, en wel op vrijdag 28 december.

Tot op heden zat er nabij het voetbalstadion van V.V. Lommel (waar traditioneel een binnenrust is ingericht) altijd een traject in van zo'n anderhalve kilometer langs een drukke doorgaande weg. 'Dat moet toch anders kunnen', was al heel lang de gedachte van onze parkoersbouwer Ad Verbakel. En dit jaar is het hem inderdaad gelukt om een goed alternatief te vinden. Daardoor hoeven de wandelaars nog maar een paar honderd meter deze provinciale weg te trotseren op weg naar de soep en de broodjes.

Het is de belangrijkste wijziging in het parkoers van de Grenzeloze Tocht, die elk jaar wel wat kleinere aanpassingen ondergaat. Daarnaast doet het landschap zelf een duid in het zakje. Want wat zich nu allengs heeft ontwikkeld tot het bijzonder fraaie natuurgebied 'de Sahara', was in de beginjaren niet veel meer dan een plasje water in een oude zandwinning. „Door de jaren heen wordt het hier steeds mooier”, zegt Ad.

De komst van de moderne fiets- en voetgangersbrug enkele jaren geleden maakte het helemaal af. De brug verbindt de natuurgebieden ter weerszijden van het kanaal. De Grenzeloze Tocht bestaat voor tweederde uit bospaden, maar zandverstuivingen, heide en wat stukjes agrarisch landschap zitten ook in het parkoers. In de Sahara liggen bovendien meerdere vijvers waar zich inmiddels een rijke vogelstand heeft gevestigd. Doordat het terrein hier en daar behoorlijk heuvelig is, zijn er steeds weer verrassende uitzichten, die zelfs ronduit feeëriek zijn als het gesneeuwd heeft.

Dit jaar is OLAT aan de beurt om te pijlen vanaf Lommel naar Luyksgestel; de Belgen nemen de route in omgekeerde richting voor hun rekening. Zoals altijd gebruikt OLAT gele pijlen en Milieu 2000 rode; dit om verwarring te voorkomen waar de trajecten heen en terug elkaar kruisen.

Tussen Cambiance de Zwarte Bergen (de startplaats in Nederland) en het parochiehuis in Lommel Heide-Heuvel (het startpunt in België) rijden de hele dag pendelbussen. Daardoor kan iedereen de tocht lopen op zijn eigen manier en ook zelf bepalen hoe groot de dagafstand zal zijn.

Alle informatie over starttijden, inschrijfgeld etc. is te vinden op pag.5

Tussen de woudreuzen en op de taalgrens

Als afsluitende wandeltocht van het clubreisseizoen mochten we op 28 oktober met de bus mee naar de Haspengouw. Dat klinkt Belgisch, dus de sfeer zat er al vanaf het begin goed in. Boutersem, het beginpunt van onze wandeltocht, bereiken we rond half elf. Nu eens niet over de bekende A2 richting Maastricht, maar 'binnendoor' via Valkenswaard, Houthalen en Tienen. Onderweg hadden we wel enig oponthoud vanwege een rood licht dat maar mondjesmaat de auto's doorliet en dat op zaterdagmorgen! Verder geen klagen, want de weg is omgeven door mooi gekleurde bossen en golvende landschappen.

Ons rendez-vous is bij aankomst nog gesloten. En het busje uit het Limburgse, met ook de routebeschrijvers aan boord, treft bij Helchteren dezelfde vertraging als wij. Dat wordt dus even wachten!

Na een kopje koffie bij 'De Pomp' kunnen we omstreeks half twaalf op pad. We volgen de roodwitte markering van de GR 512, die loopt van Diest naar Geeraardsbergen over 175 km. Voor ons is een afstand van 25 km weggelegd tot aan het schilderachtige Neerijse.

Aanvankelijk wanen we ons nog ergens tussen Olland en Boskant, want de maïsvelden belemmeren ook hier het uitzicht. Toch is er het een ander te beleven: het landschap is licht glooiend en de boerderijen logge, vierkante bouwwerken, die aan kasteelhoeves doen denken.

De ondergrond is stevig en heeft iets van onze Limburgse klei. Zo maar ergens langs de weg ligt een voetbalveld; tussen de een en de andere goal minstens anderhalve meter hoogte verschil. Mooi voor een partijtje tegen de club van Karl-Heinz....

De holle wegen volgen elkaar snel op, evenals een paar gehuchten, maar echte dorpen treffen we niet op ons pad, of toch één: Bierbeek. Daar kan ik iets mee. Al van verre zien we het dorp liggen; een fel gekleurde watertoren steekt hoog boven de omgeving uit. De

bol bevat 500 m³ water, zijn hoogte: 103 meter.

Maar er is nog iets anders met het dorp: ze hebben daar een niet alledaagse patroonheilige: Sint Hilarius van Poitiers. Deze kerkvader leefde in de 4^e eeuw, was van adellijke, heidense afkomst. Hij bekeerde zich na het lezen van de Bijbel tot het Christendom, was getrouwd en zijn dochter Abra verwierf eveneens de status van Heilige. Maar ook ter plekke werd geschiedenis geschreven en wel in de vroege middeleeuwen door een beroemde ridder uit dit plaatsje die – nadat hij had deelgenomen aan de kruistochten – ter voltooiing van zijn levensloop in 1183 toetrad tot de orde

van de Cisterciënzers en als zodanig voortleeft als de Zalige Walter van Bierbeek. Maar laat mij vooral Walter Roelants niet vergeten, wel niet direct uit de plaats zelf, maar hij heeft er zeker zijn trainingsrondjes gedaan. Met een dergelijke historie als achtergrond doet de PR in dit dorpje het natuurlijk goed, en dat moet ook wel, want de echte brouwerij staat een eindje verderop en daar heet het Hoegaarden !

Na nog wat rondkijken en tevergeefs zoeken naar het beekje, besluiten we om bij een van die kolossale boerderijen een uitnodigend bankje met tafel te gebruiken voor onze middagboterham....

Even verderop nog een laatste vierkanthoeve, Bordegemhof, die in de huidige vorm dateert uit 1724. Deze vierkant gevormde boerderijen ontstonden in de 17^e en 18^e eeuw om mens, dier en gewas te beschermen tegen invallen van rovers.

Met een laatste blik op de glooiende omgeving van Bierbeek en zijn deelgemeentes, stappen we een heel andere wereld binnen: de restanten van het kolenwoud.

We stappen onder metershoge beuken, eiken en dennen. Soms kaarsrechte dreven omgeven door statige reuzen die doen denken aan de oprijlaan van een of ander landhuis. We wandelen ook op hoogte, want diepe ravijnen benadrukken nog eens de lengte van deze kanjers.

Vroeger was heel laag- en midden- België met zulke bossen bedekt. De naam kolenwoud komt van de houtskool dat gebrand werd door de kolenbranders die van heinde en verre naar hier waren gekomen om hun ambacht uit te oefenen.

Het bosdeel waar wij doorheen wandelen, heet het Meerdaalbos. Was in vroegere eeuwen eigendom van de prinsen van Croy en de hertogen van Arenberg. Later werden het domeinbossen van de Staat en in de laatste decennia overgedragen aan de Vlaamse en Waalse gewesten Brabant. Inderdaad, we wandelen op de taalgrens.

Het is hier net of de fel gekleurde herfstbladeren aan de bomen en onder onze schoenen ieder een eigen geluid laten horen. Het dwarrelende eikenblad als

een arbeider nog laat op weg van het stamineeke naar huis gaat en het beukenblad zonder omwegen, eenzaam op weg naar een laatste rustplaats. En die dennennaalden als onbegrepen vreemdelingen daartussenin...!

De dreven hebben een eigen naam, aangegeven op een keurig naambordje: Milse dreef, Weertse dreef, Limieten-dreef en zelfs een Godendreef. En telkens ter afwisseling een holle weg. Het is dat we een routebeschrijving bij ons hebben, anders zou het zeker een zoekplaatje zonder einde geweest zijn. De roodwitte markering laat ons vandaag niet in de steek.

Vandaag is ook een groepje gelegenheidswandelaars met ons op stap. Dat ze uit Eerde komen is niet te horen, maar Ad – je weet wel: de broer van Toon –, moet zich toch even legitimeren als hij iets te lang in hun slipstream meewandelt. En verhalen vertellen! Je zou ze haast gaan geloven.

Claudemans, om er maar eentje bij naam te noemen, heeft een anekdote over de Sonse brug: We kennen immers allemaal het oponthoud dat die brug in Son veroorzaakte als dat ding weer eens 'open stond'. Brugwachters beschikten in die tijd over nogal wat vrije tijd, maar vooral de spertijd tussen vijf en kwart voor zes was hen heilig. Op een zekere dag schrok onze held weer eens wakker en zag dat het al bijna vijf uur was. In een reflex draaide hij de brug open en reed naar huis voor het avondeten. Toen hij tegen kwart voor zes ergens voorbij Rooi al in de file kwam te staan, dacht hij natuurlijk net als iedereen in die tijd: de brug zal wel dicht zijn! Na een halfuurtje wachten vertrouwde hij het echter niet langer en ging te voet poolshoogte nemen. Jawel: de brug was open, voor de boten.....

Ergens midden tussen al deze bomen is er even een moment van bezinning, tijd voor een slokje water. Op uitnodiging van Karl-Heinz roepen Bram en ik even de geesten aan.... En dan gaat het weer verder en dieper het oerwoud in. Probeer het zelf maar eens... drie uur vertellen over bomen, of was het andersom!

De enigen die met ons op deze mooie laatste zaterdag van oktober onderweg zijn, zijn enkele groepjes ruiters en nog iets meer mountainbikers. Maar na een paar uurtjes boswandelen komt er duidelijk verandering. Eerst is daar een brug, met een gespannen net dwars

over de een holle weg. Kinderen roepen naar elkaar, duidelijk is dat ze met een spel bezig zijn. Een speelbos.

We komen langs een paar woningen, boswachterwoningen wel te verstaan. Deze huizen droegen vroeger alleen Franstalige namen, maar die zijn inmiddels allemaal vertaald in het Nederlands. De Kluis is zo'n woning. In de jaren dertig heette deze boswach-

terwoning 'La Retraite' die met de andere woningen eigendom waren van de hertog van Arenberg, een Oostenrijks staatsburger. In 1918 werd het Meerdaalbos met andere bossen bij wet 'onder sekweste' gesteld, oftewel in beslag genomen. Tijdens WO-1 werd aan het Belgische bos enorme schade toegebracht door het oorlogsgeweld en door de plaatselijke bevolking. Na 1918 werd, door het Verdrag van Versailles, de bosoppervlakte vergroot met 33.505 ha, vooral door overdracht van de Oost-Kantons en 5.400 ha die onder sekweste werden geplaatst.

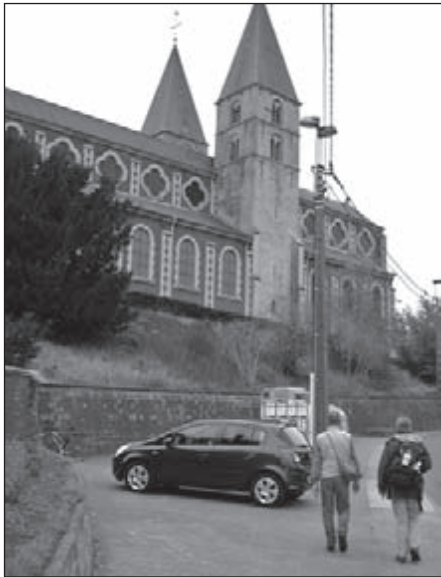
In het bos is het ook veel drukker geworden. We zijn nu op het terrein van het Vlaamse Verbond van Katholieke Scouts in België, die hier hun opleidingscentrum en bivakplaats hebben.

Nog een boslaan en daar staan we dan, terug in de bewoonde wereld. Sint-Joris-Weert. Zomaar aan de bosrand, een stadje, dorpke met een winkelstraatje en een spoorlijn.

Sint-Joris-Weert behoort tot de fusiegemeente Oud-Heverlee. Het plaatsje telt 1800 inwoners. In het zuiden grenst de gemeente aan Nethen. Het riviertje met dezelfde naam is meteen ook de taalgrens. Sint-Joris-Weert bezit nog grote stukken natuur. In het westen ligt de brede Dijlevallei met enkele landbouwgronden en weiden. In het oosten vinden we het Meerdaalwoud waar we zo juist uit te voorschijn zijn gekomen. De Doode Bemde, waar we nu naartoe gaan, ligt voor een gedeelte op het grondgebied van Sint-Joris-Weert.

Op weg naar deze Doode Bemde wandelen we even langs de spoorlijn en komen bij onze fouragepost. Als altijd is er gezorgd voor een lekkere soep en voor de liefhebbers ook nog een gevulde heer. De complete crew is hier bijeen dus een mooie gelegenheid om onze verzorgers van het afgelopen seizoen nog eens heel hartelijk te bedanken voor hun inzet en niet te vergeten de mooie routes die ze voor ons kozen en de goed uitgevoerde reisesjes uit en thuis.

Even verder gaan we een heel ander natuurgebied in. Een reservaat aan weerszijden van de Dijle, een snel stromend riviertje. Omdat deze rivier erg meandert, zijn de beemden erg nat en daardoor dood of weinig rendabel voor de landbouw. Het gebied wordt sinds 1980 beheerd als een half open landschap, met ruigten, bossen, vijvers en graslanden. Wij wandelen om zo'n grasland heen over een houten plankier en ste-

ken her en der nog een paar slootjes over. Aan het einde van het reservaat nog een riviertje: de IJse.

Hier naderen we ons einddoel: Neerijse. Al van ver zien we de dubbele torentjes en de kerk boven de omgeving uitstekend; het is een beschermd dorpsgezicht. In hetzelfde zicht ook de kapel van St.-Rochus en de vierkanthoeve Lindenhof; eertijds een leenhoeve en nu een asiel voor paarden.

Rechts van ons een kasteel met diverse aanpalende bebouwing, waaronder een prachtig koetshuis. Kasteel Neerijse stamt uit 1735 als bezit van de Nederlandse adellijke familie van Overschie. Sinds 1982 was het in gebruik als een driesterren hotel en momenteel wordt het geheel gerenoveerd om te gaan dienen als kasteelappartementen.

Even voorbij het kasteelpark slaan we een prinselijk laantje in, dat omgeven is door Japanse kerselaars. Helaas zijn we een paar maandjes te laat voor die kleurenpracht.

In het dorp Neerijse, even naar rechts en daar bij de pompeuze kerk met de dubbele toren, rechtdoor bij een stijgend asfaltpaadje aan de rechterkant vinden we ons rendez-vous: eertijd een slagerswinkel en thans café Rate waar het goed toeven is.

Omstreeks half zes keren we huiswaarts, een mooi moment om afscheid te nemen van het clubreisseizoen 2007. Graag ontmoeten wij jullie weer in het volgende seizoen dat op 29 maart begint met een wandeling op de GR 56 van Manderfeld naar Auel. Tot dan wens ik jullie mooie winterwandelingen...

-Ad van Asten-

PUZZEL: PHILIPPINE WANDELEN

Bij een goede invulling staat er op de grijze kolommen een zegswijze te lezen met de naam van de auteur. Gelijke cijfers stellen gelijke letters voor

Omschrijving

1. Wandelstok van Sinterklaas
2. Naam van een kustpad
3. Hiermee begint de naam van een Belgische zusterorganisatie
4. Zoveel jaar bestaat OLAT
5. Is de KNBLO-NL
6. van Rossumpad
7. Organisator van o.a. de Kempenlandtocht
8. Ben je als je een tocht van 100 mijl gewandeld hebt
9. Hier loop je vaak door het water
10. Wegwijzer in de bergen
11. Wandelplatform
12. Begin van een wandeltocht
13. Naar hem zijn veel tochten vernoemd
14. Wandeltocht met strikt tempo o.l.v. een wegkapitein
15. Bijt zich vast in de wandelaar
16. Hier lopen Nordic Walkers mee
17. Deze organisatie beheert natuurvriendenhuizen en wandelpaden
18. Zo begint de naam van een OLAT-lange afstandspad
19. Bekend OLAT-lid
20. Deel van de achternaam van de stichter van OLAT
21. Liefst een rechter en een linker
22. Hier beginnen veel Belgen een wandeling op 28 december
23. Zo wordt een wandeltocht ook wel genoemd
24. Hier vindt jaarlijks het trainingsweekend plaats
25. De Bossche
26. Heb je nodig bij het wandelen

1		8			14				5		7	
2	4				7				15	8		
3				11		5			16	1		9
4		2		10					17		11	
5				4		18			10	1		
6		7						6	19			3
7						20		1				8
8					5			1			21	1
9				4					22		3	
10	9	8				3				23		10
11		7						6				2
12	9					25			6			10
13				6		4			26		2	6

Oplossingen kunnen gestuurd worden naar het OLAT-secretariaat (zie colofon op pag.2). Onder de inzenders met een goede oplossing wordt een tegoedbon verloot voor een wandelgids naar keuze. Bestuursleden en redactieleden en hun gezinsleden zijn uitgesloten van deelname.